

октобар - децембар 2008

отета истина

Лист удружења породица киднапованих и несталих лица на Косову и Метохији Година V BROJ 16

КОЛИКО КОШТА ЖИВОТ?

Колико год да су сву ову протеклу деценију наилазили на зид ћутања, на куртоазни пријем, након кога се ништа мењало није. Чланови Удружења породица киднапованих и несталих на Косову и Метохији су задњих месеци свакодневно "бомбардовани" новим и новим информацијама, од којих им се понекад заврти у глави. Од како је Карла дел Понте одлучила да у својој књизи "Лов" отвори душу и скине претежак терет који је годинама крила, буквално се рађају афере једна за другом. Одједном се зна за жуту кућу у Бурелу у Албанији па за ординацију "Медикус" у Приштини, амбуланту у Штимљу где се зарађивао крвави новац тако што су киднапованим Србима, неалбанцима али и неподобним Албанцима вађени органи и продавани Израелцима и богаташима у Западној Европи па чак и једном ирачком шеику, извесном Бахрамину. Он је 2002. године рекао у једном интервјуу да се након пресађивања срца осећа одлично и да нема никаквих сметњи сем једне - срце је српско.

Да ли је икада шеик помислио на који начин је дошао до тог срца. Оптерећен је што је својим новцем платио српско срце, али га не оптерећује чињеница да је тим новцем у ствари платио смрт неког Србина. Коцкице мозаика злочина се полако слажу. Отимани су Срби зарад поправљања здравља богаташа који су били вољни да "дебело" плате нове и здраве органе. Зарад њиховог здравља и квалитетнијег живота убијани су људи, а о томе се све до сада ћутало. Хоће ли ко и одговарати за та убиства, видећемо. Како сада ствари стоје наши надлежни органи су максимално ажурирали истрагу, али бојимо се заправо оне друге стране јер јој је дато доста времена да почисти прљавшину својих злочина, а за то је имала и заштитнике којима истина, ама баш никако не одговара.

М.М.К.

www.otetaistina.com

**Удружење породица
киднапованих и несталих
лица на Косову и Метохији**

Главни и одговорни уредник
Милијана М. Комаревић

Редактор и лектор
Јелица М. Бабић

Компјутерска обрада
и
Штампа
“ИН” Земун

Тираж 1000 ком

Председник Удружења
Верица Томановић

Секретар Удружења
Олгица Божанић

Уређивачки одбор
Миланка Петровић
Павле Костић
Драгана Мајсторовић
Радмила Спасић
Слободанка Цветковић
Бранкица Антић
Милорад Трифуновић
Негован Маврић
Велибор Аџанчић

Први број часописа изашао је 31.
августа 2004. године,
излази тромесечно.

Часопис је објављен уз
свесрдну помоћ
ТЕЛЕКОМА СРБИЈЕ

Часопис је бесплатан
текући рачун:
205-22276-93

Комерцијална банка А.Д. Београд

e-mail:udruzenjekidnest@yahoo.com

САДРЖАЈ

Породице моле пронађите нестале

4

Вокер је сакрио и преобукао лешеве

6

Признање: било је притисака

8

Све се дозна, кад тад

10

Борио сам се против вас

12

Наредио уништавање доказа

17

Доктор за закључке

24

Пристижу једино у ковчезима

26

Српско и руско срце у истом ритму куца

29

Ко је преживео сад је у гету

32

Незнам кад ми је теже било

33

Било је и теже, издржаћемо

37

Предати

38

У хотелу "М" у Београду одржана конференција о несталима на простору бивше Југославије

ПОРОДИЦЕ МОЛЕ ПРОНАЂИТЕ НЕСТАЛЕ

Представници Удружења породица несталих из Србије, БиХ и Хрватске затражили су од држава у региону да предузму интензивније мере како би се расветлила судбина несталих особа са простора бивше Југославије током деведесетих година

Представници удружења породица несталих на подручју бивше Југославије где су се водили ратови, затражили су од држава у региону да деполитизују то питање, унапреде национална законодавства и буду активније у расветљавању судбина несталих. Све државе које су на било који начин укључене у овај проблем морaju хитно расветлити шта се догодило тим људима јер породице недопустиво дugo на то чекају и имају право да сазнају истину.

Србија ће дати пун допринос у проналажењу око 17.000 несталих особа на територији бивше Југославије и створити правне, процесне и материјалне претпоставке да се тај процес што пре оконча, обећала је председница Скупштине Србије Славица Ђукић-Дејановић, на отварању 11. регионалне конференције умрежавања под називом "Захтевамо истину о несталима". Према подацима ИЦМП-а, који су још једном истакнути на конференцији у београдском хотелу "М" на простору бивше Југославије број несталих особа за које се претпоставља да нису живи износио је око 40.000 по престанку сукоба, а сада их је око 17.000. Током дводневног заседања учесници конференције су затражили да све

надлежне институције, пре свега судови и тужилаштва много ефикасније раде и да буду јединствени у тражењу несталих, процесуирању осумњичених за све ратне злочине почињене у региону, речено је на конференцији. Породице несталих затражиле су од држава у региону да предузму ефикасне мере за осигурање непристрасне истраге о свим случајевима нестанка, кривично гоњење и кажњавање починитеља без обзира на њи

ције дају апсолутни приоритет ексхумацији посмртних остатака, познатих и лоцираних гробница у региону и реексхумација НН гробних места. Захтева се да се код узимања исказа од сведока инсистира на сазнању о локацијама гробница и да се да приоритет ексхумацијама угрожених посмртних остатака и реексхумацијама.

Удружења су захтевала да се донесе закон о несталим особама у Србији као и на Косову а да се у Хрватској усвоје измене и допуне Закона који регулишу права цивилних страдалника рата и позвала надлежне у БиХ, Хрватској и Србији да потпишу билатералне уговоре о размени информација у сарадњи у процесу тражења несталих. Секретар Удружења породица киднапованих и несталих на Косову и Метохији Олгица Божанић ис-

Детаљ са састанка

хово етничко порекло, уз осигурање правичне репарације права породица несталих, укључујући и право на компензацију.

Један од захтева учесника регионалне конференције био је да владине комисије за нестале особе и друге институ-

такла је да би хитно требало организовати састанак попут Охридске конференције са удружењима породица несталих особа са Косова и Метохије и да се утврде информације о њиховој судбини. Ту би требало да присуствују Срби и Албанци и да они утврде

чињенице о судбинама свих несталих лица на Косову и Метохији.

Верица Томановић, председница Удружења породица киднапованих и несталих на просторима Косова и Метохије је испред овог удружења изнела захтеве да се записници о увиђајима и местима злочина који су сачинили КФОР и УНМИК доставе нашим надлежним органима. Она је поставила питање ко кочи рад на откривању злочина јер је предуга период чекања на истину.

- Стиче се утисак да у овој несрећи која је све нас задесила постоје две стране. На једној смо ми - породице киднапованих, несталих и убијених за којима трагамо недопустиво дugo, и на другој разне организације којима то одговарају јер кроз разне пројекте остварују своје циљеве на

нашој несрећи. Мислим на све нас унесрећене са простора бивше Југославије. Зато молимо прекините ову агонију и помозите нам да пронађемо наше најмилије - апеловала је Верица Томановић.

Директорка Међународне комисије за нестала лица (ИЦМП) Кетрин Бомбергер нагласила је да се од 40.000 људи који су нестали током оружаних конфликтова на простору бивше Југославије још трага за око 17.000 несталих.

- Данас у овом региону питање несталих особа како и питање злочина против човечности и питање хуманитарних злочина јесте једно од главних питања - оценила је Бомбергерова.

Породице несталих имају права да знају шта се дододило њиховим најмилијима и од њихових влада морају добити

тачне информације о томе шта се чини на расветљавању судбина несталих.

- Владе не смеју да политизују и манипулишу овим питањем већ морају да изразе политичку вољу како би помогле породицама несталих и да успоставе одрживе институције које могу да прате и испуне обавезе по питању тражења отетих особа - нагласила је она.

Бомбергерова је истакла да је један од приоритета истраживање свих навода о потенцијалним локацијама масовних гробница на подручју бивше Југославије.

Конференцију у београдском хотелу "М" организовала је Међународна комисија за нестала лица заједно са удружењима породица несталих у региону.

М.М.К.

Одржан састанак Радне групе за нестала лица

ОБЕЋАЛИ - ВРАТИЋЕ ДОКУМЕНТАЦИЈУ

Састанак Радне групе за нестала лица Комисије Владе Републике Србије и представника Косова у присуству, Међународне комисије Црвеног крста, Међународне комисије за нестала лица, ОЕПС-а и представника амбасада земаља које су у саставу мисије УН на Ким одржан је у дому Скупштине Србије 7 новембра. Делегацијама Удружења породица киднапованих и несталих лица и Удружења киднапованих и убијених на Ким су коначно дата чврста обећања и уверавања да се у Умнику интензивно ради на предатој документацији поједињих земаља које су учествовале у мисијама као и провери информација и документација Хашког трибунала.

Дуги низ година представници породица киднапованих и несталих лица инсистирају на томе да представници међународних снага који су били у мисији на Космету и по њеном завршетку однели у своје земље документацију коју су прикупили, врате нашим властима. Тако када је Карла дел Понте обелоданила шта се све дешавало на Космету, почело се причати о повраћају документације. Треба напоменути и то да су чланови Удружења породица киднапованих и несталих на Космету указивали и на чињеницу да су УМНИК-ови истражитељи прикривали доказе, и да су носили кости у своје земље. На рад Хозе Пабла Бариабара су посебно имали примедбе али их на жалост нико није слушао. Сада се показало да су чланови породица били у праву јер је против њега сада поднето неколико кривичних пријава.

Ови разговори су тек почетак решавања дугогодишњих нагомиланих проблема и окончаће се током следећих састанака. Договорено је да се поново састану у истом састанку у главном граду покрајине - Приштини.

М.М.К.

Састанак у Скупштини Србије

Даница Маринковић, судија која је истраживала “Случај Рачак”

ВОКЕР ЈЕ САКРИО И ПРЕОБУКАО ЛЕШЕВЕ

Рачак је био једна велика превара. Код “миролубивих сељана” пронашли смо читав арсенал оружја. Терористи су на нас шуцали три дана, а када смо стигли на лице места, од лешева није било ни трага, тела су већ била у цамији, пробучена. На 37 од 40 тела пронађени су трајови барутних чесића.

- Оно што сам тврдила пре скоро десет година, тврдим и данас - Рачак је био једна велика превара! У њему није почињен никакав геноцид над “недужним сељанима”, него је то била легална и легитимна полицијска акција против припадника терористичке организације “Ослободилачке војске Косова” - тврди у разговору за Глас јавности Даница Маринковић, судија Окружног суда у Приштини (сада на дужности у Окружном суду у Крагујевцу), која је предузела истражне радње за догађаје у косовометохијском месту Рачак.

Ова прљава подвала и гнусна намештаљка Америке, њеног шпијуна Вилијема Вокера, који је на Космету боравио под формом “шефа Мисије ОЕБСа”, подсетимо, били су директан повод за дивљачку, готово тромесечну злочиначку агресију НАТО на нашу земљу.

Шта ће оружје мирним сељанима?

Реагујући на недавно закаснело и покајничко признање финског стоматолога-форензиџара Хелене Ранте, која је признала да је извештала о догађајима у Рачку лажан и да га је писала под огромним притиском Вилијема Вокера и финског министарства спољних послова, судија Маринковић каже да је Ранта коначно рекла истину и да је тренутак да држава Србија покрене одређене радње и

кривични поступак против Ранте, Вокера, Мисије ОЕБС и осталих одговорних за криминално деловање.

- У Рачку је дошло до класичног сукоба између српске полиције и терористичке “ОВК”! У овом крају, као уосталом и на читавом Косову и Метохији, терористи су из заседе учествало

Даница Маринковић

нападали и убијали цивиле и полицајце, и полиција је кренула да пронађе починиоце ових кривичних дела. Рачак је иначе било велико и једно од најјачих упоришта “ОВК” на Космету. Полиција је акцију уредно и благовремено најавила ОЕБСу и њихов припадник је био са полицијом. У јутарњим сатима дошло је до окршаја полиције и терориста и на обе стране било је жртава. После сукоба, око 11.00 сати, полиција је обавестила Окружни суд у Приштини, каже судија Маринковић о догађајима у Рачку 15. јануара 1999. године.

- Када стије дошли у Рачак?

- Око 14 часова стигли смо у Рачак са осталим члановима екипе и полицијом у намери да извршимо истражне радње на лицу места. Приликом расчишћавања терена, поред осталог пронашли смо “бровинг” калибра

12,7 мм, два “бровинга” са постољем кал. 7,9 мм (са појединачним пуњењем), 36 аутоматских пушака кал. 7,62 мм, две снајперске пушке, пет ручних бацача кинеске производње, 12 мина са пуњењем за ручни бацач, 22 ручне бомбе, око 8.000 комада муниције различитог калибра, три ручне радио-станице, санитетске опреме и војничке униформе на којима је била ознака “ОВК”. Све принађено је фотографисано. Дакле, пронашли смо читав један арсенал код “миролубивих сељана”! Када смо пошли даље да пронађемо жртве, на нас је са свих страна отворена рафална паљба. Једва смо се извукли! Већ тог дана Вокер објављује слику која је обишла свет о наводном геноциду који је починила српска полиција. На лице места стиже и главна тужитељка Хашког трибунала Луиз Арбур.

- Да ли стије усјели да обавише увиђај?

- Не, ни наредна два дана! Кренули смо и 16. јануара, али је на нас поново отворена жестока паљба и морали смо да се вратимо. Следећег дана у Штимље, близу Рачка, стиже Вокеров заменик Џон Дренкијевич, који ме уцењује и тражи да идем само са њим, а не и са осталим члановима екипе. Он ми тврди да ће “недужни сељаци” из Рачка да се узнемире када ме виде с полицијом и да ће пуцати. А ја му одговарам: “Откуд недужним сељацима оружје?” Само је заћутао, окренуо се и отишao. Међутим, ни тог 17. јануара не успевамо да посетимо лице места. Тако четврти дан по окршају, 18. јануара, успевамо да уђемо. Али, од лешева у селу ни трага! Нисмо видели ни једно тело које је Вокер показао светској јавности и над којим се “ужасавао”! Обишли смо цело село, али смо затекли ровове, ашове, чауре, бројна митраљеска гнезда, напуштени штаб “ОВК”, униформе... У селу није било живе душе, нигде нисмо срели ниједну

жену или дете. Тела убијених припадника "ОВК" већ су била у сеоској цамији!

- **Шта смо видели у цамији?**

- Сви убијени били су обучени у цивилну одећу, али су многи на себи имали војничке панталоне, каишеве и чизме. Испод им је пронађено по неколико пари панталона или друге одеће, што је јасно указивало да су били одевени за дуги боравак напољу. Од четрдесет лешева "мирольубивих сељана", на 37 су пронађени трагови барутних честица, што је указивало да су

били у додиру са оружјем. Увиђај је обављен у потпуности и после обдукције је недвосмислено утврђено да никакав масакр или геноцид није почињен, него да су ране настале искључиво од метака. Дакле, нисмо видели ни једно измасакрирано тело! Како је касније утврђено истрагом, већина убијених били су активни припадници "ОВК". Најзанимљивије је да су се у обдукцију укључили и Белоруси и Финци и да су и они закључили исто што и наши патолози. Међутим, Ранта то

није хтела да саопшти!

- **Јесте ли о томе разговарали са Хеленом Рантом и Вилијемом Вокером?**

- Са Рантом већ на првом сусрету нисам могла да нађем заједнички језик и више се нисмо виделе. Очигледно је да је она послата по политичкој линији, са задатком да нанесе штету Србији. Она није била ни стручњак ни професионалац. Са Вокером нисам разговарала, али је јасно да је дошао са циљем да помогне "ОВК".

Припремио Д.Т.

УПЛАШИЛИ СЕ МОГ СВЕДОЧЕЊА

Хашко тужилаштво ме је позвало да дам изјаву поводом "случаја Рачак". То сам и урадила у канцеларији у Београду. Истину коју сам рекла, ово што и вама говорим, њима није одговарала и нису ме позвали за сведока тужилаштва. Али сам зато била сведок одбране Слободана Милошевића. Сматрам да је моје сведочење помогло да се "случај Рачак" избаци из оптужнице и да се више никоме не ставља на терет! Ни у процесима против Милутиновића, Ојданића, Павковића, Лазаревића - истиче судија Даница Маринковић.

ЗАТУРЕНИ ПАПИРИ О ЗЛОЧИНIMA

Затурени предмети о злочинима Хашима Тачија и Агима Чекуа највероватније се налазе у Тужилаштву за ратне злочине, каже Даница Маринковић, бивши истражни судија Окружног суда у Приштини, која је водила истрагу.

- Наредбу за издавање потерница и међународних потерница за Хашимом Тачијем и Агимом Чекуом потписала сам 18. марта 2002. године. Наредбу је требало да изврши СУП Приштина МУП Србије, лоциран у Нишкој бањи, и они су ме писмено обавестили да су то учинили. Како је Интерполова потерница после тога скинута, не знам, о томе сам читала у Куриру - рекла је Даница Маринковић, бивши истражни судија Окружног суда у Приштини.

На основу захтева окружног тужиоца број Кт - 71/99, решење о спровођењу истраге потписала је 16. фебруара 2000. године. Како су

осумњичени били одсутни, потписала је и решење за одређивање притвора Тачију и Чекуу.

- Њима је стављено на терет да су у периоду од 20. јуна 1999. године па до покретања истраге истраге били одговорни за смрт 661 Србина и Црногорца и још 18 неалбанаца, и тешко телесно повређивање још 518 људи. Затим за отмицу 584 Србина и Црногорца, принудно расељавање 250.000 припадника наведених народа и око 80.000 припадника других етничких група - објашњава Маринковићева.

Она се присећа да су пола године или годину након расписивања потернице из Министарства правде тражили предмет.

- Лично сам га предала у Одељење за пружање међународне правне помоћи. Касније се за предмет интересовао тужилац за ратне злочине и ја сам га упутила на Министарство правде. Председник Окружног суда у Приштини је пре око четири године тражио да се врате списи из тог предмета, али ни до данас нису враћени - казала је за "АЛО" Даница Маринковић.

Од ње је све почело: Хелена Ранта

ПРИЗНАЊЕ: БИЛО ЈЕ ПРИТИСАКА

Финска форензичарка, члан комисије ЕУ, проговорила да је извештај о догађају који је био повод агресије НАТО-а на СРЈ писала под притиском, а да ју је Вилијем Вокер, начелник ОСЦЕ, у једном извештају зајао оловком јер није био задовољан написаним

Фински стоматолог-форензичар члан међународне комисије Хелен Ранта (62) која је својевремено истраживала догађаје у селу Рачак уочи бомбардовања НАТО-а СР Југославије, у својој објављеној аутобиографији наводи да је извештај о томе писала под притиском Вилијама Вокера и Министарства спољних послова Финске.

Вокер, који је био начелник мисије ОСЦЕ на Косову и Метохији у зиму 1999. године, преломио је дрвену оловку напола и гађао њеним деловима Ранту, јер није био задовољан њеним наводима у којима она није користила “довољно убедљив језик” када је реч о српским злочинима, стоји у књизи финске форензичарке. Када је реч о притисцима из МСП-а, Ранта тврди да су јој тројица цивилних службеника путем и-мејло-ва тражили “дубље закључке”.

“Још чувам те и-мејлове”, казала је Ранта на представљању књиге у Хелсинкију.

У лето 2000. године она је предала извештај Трибуналу за ратне злочине у Хагу, а сажетак извештаја је проследи-ла државама чланицама ЕУ.

У аутобиографској књизи она наводи да је шеф у политичком одељењу МСП-а Перти Торстила, који је данас државни секретар, тражио од ње да из извештаја избаши један коментар у којем је критиковала администрацију Министарства спољних послова. Званичници МСП-а такође су се надали да ће Ранта повући

Хелен Ранта

резултате истраживања о броју испаљених метака и податак колико је тих метака заиста било смртоносно.

Торстила је изјавио да је изненађен наводима Хелене Ранте. Према његовим речима, имали су изузетно отворену и близку сарадњу на Косову. Ранта је раније већ наговестила да ће рећи истину о догађајима у Рачку, када је прошле године у документарном филму “Крај осуђени на прогонство” руским ауторима Јевгенију Барову и Александру Замислову испричала да је “Вокер био ужаснут резултатима наше истраге”.

“Била сам збуњена и нисам била спремна да му

одговорим. Та тела су припадала терористима, српским војницима и становницима села. Овај извештај који вам сада показујем никада није објављен, а његов садржај мало ко зна. Сада сам спремна да јавно говорим о резултатима истраге”, казала је Ранта показујући оригинални извештај пред камером.

Међутим, 1999. године финска форензичарка изјавила је новинарима: “Да ово је злочин против човечности”, а **ВОКЕР ОПТУЖУЈЕ РАНТУ: “БИЛА ЈЕ ФРУТСТРИ-РАНА!”**

Бивши шеф Верификације мисије ОЕБС-а на Косову Вилијем Вокер одбацио је наводе финске форензичарке Хелен Ранте о притисцима које је вршио на њу док је била ангажована као стручњак за утврђивање чињеница у вези са злочином у Рачку 1999. године. Вокер је рекао радију “Слободна Европа” да му није јасно о чему она говори. “Тамо где Хелен Ранта спомиње моје име, као и то да сам ја ломио и бацао оловке, мени је нејасно и не знам на шта се то односи...Не користим оловке, а поготово их не ломим и нисам их бацао”, изјавио је он.

Вокер је казао да му је фински амбасадор, с којим је Ранта дошла у Приштину, испричао да се форензички резултати које му је форензичарка предпочила у потпуности поклапају с Вокеровим закључцима да су жртве у Рачку били цивили и да је у том селу почињен масакр. Ранта је, међутим, на веома посебеној конференцији за новинаре, према Вокеровим речима, била веома фрустрирана. “На свако питање она је одговарала отприлике овако: “то је за тужилаштво”, “то је правосуђе”, “ја сам само форензичар” и била је доста узнерена, рекао је бивши шеф мисије ОЕБС-а нагласивши да после тога с њом није ни разговарао.

све остало је историја.

Фински новинар Ари Рушила, експерт за Балкан, наводи у ауторском чланку поводом Рантине књиге да се она током истраге усредсредила на форензичко истраживање не заузимајући став у корист једних или других и да је покушала да се огради од политичког утицаја, али да је од почетка радила под притиском. Он даље наводи да постоји расирено мишљење да је Вокерова улога у Рачку била да помогне ОВК у креирању масакра који би био приписан српским снагама и да се на тај начин пронађе изговор за војну

ТУЖИЛАШТВО

Да ли би Вилијам Вокер због кројења истине могао да одговара, још је рано да се каже. Портпарол тужилаштва за ратне злочине Бруно Векарић обећава да ће ово тужилаштво размотрити све новонастале чињенице и да ће у складу с њима поступати. интервенцију. ОВК је сакупила своје погинуле после борбе, обукла их у цивилну одећу, а затим позвала посматраче.

Хелена Ранта радила је на Балкану и у Ираку, истражила је потонуће ферибота у Естонији, као и жртве Цунамија на Тајланду 2004. године када је погинуло више од 200 финских туриста. Била је такође један од сведока на суђењу Слободану Мило-

шевићу 2003. године у Хагу. Тим поводом је својевремено изјавила: "Милошевић је требао да разговара са мојим бившим мужем. Он би му сигурно рекао да није добра идеја препирати се са мном".

О смрти Милошевића рекла је да је не узнемирује чињеница да је умро током суђења, јер "многи други оптуженици чекају своје преуде".

Специјалиста судске медицине и један од учесника обдукције у селу Рачак, Душан Дуњић каже:

НАША ДРЖАВА МОЖЕ ДА ТРАЖИ ОБЈАШЊЕЊЕ

-Верујем да постоји могућност да наша држава на највишем нивоу контактира Хелен Ранту и да од ње затражи објашњења под чијим је и каквим притисцима радила, да ли је извештај саставила сама или је то урадио Вилијем Вокер, шеф посматрачке мисије, или неко трећи.

Приликом обдукције у Приштини она је непрекидно телефонирала, извештавала некога, каже др Дуњић Изјаве Хелен Ранте, шефа тима финских форензичара који су 1999. године стigli у Србију да испитају случај погибије 40 особа у селу Рачак на Косову, а у којима она тврди да је извештај после којег је уследило бомбардовање писала под притиском, настављају да побуђују пажњу медија. Специјалиста судске медицине и непосредни учесник обдукције у селу Рачак, професор Душан Дуњић сматра да су наводи из меморске књиге само делић истине.

Специјално тужилаштво или други државни органи требало би, као у случају књиге Карле дел Понте, да оформе комисију за утврђивање истине, да покрену процес и затраже објашњења од Хелен Ранте - сматра др Дуњић. Он каже да су наши патолози са финским тимом имали изузетну сарадњу, али да се манипулатија над Рантом још тада могла наслутити. Др Дуњић се присећа како је она стално телефонирала, неког информисала о сваком потезу и детаљу...

- Обдукције смо радили на Институту за судску медицину у Приштини. Реч је о 40 особа, међу којима је било и тело једне жене. Налази напег и финског експертног тима били су скоро идентични - присећа се наш саговорник.

Међутим, након завршетка свих додатних анализа у Финској, Ранта се појављује на конференцији за новинаре. Наша експерти нису били позвани.

- Ранта је била врло узбуђена, рекла је да је поднела извештај у своје име, а не у име тима - каже саговорник. У једном тренутку Вилијем Вокер од Ранте узима микрофон и саопштава да је Ранта потврдила да је у питању масакр цивила.

- Радило се о 40 особа усмрћених ватреним оружјем у цивилној одећи. Реченица из Рантиног извештаја, која каже да "није било индикација да су ти људи ништа друго до ненаоружани цивили", била је врло дискутабилна. Да ли су они били терористи, ја као судски медицинар не могу да знам. То може да утврди само онај ко води истрагу - каже наш саговорник. Др Дуњић објашњава да убијени нису пресвлачени, иако је о томе било пуно спекулација.

- Постоје финесе о којима сам сведочио у Хагу. На пример, да су тадашњи полицијаци, оперативци на терену знали да су људи у првим фармеркама и кожним првим јакнама заправо били интерна полиција у селима која су била упоришта "ОВК"-а. Ми смо такве људе са таквом одећом написали, али није посао форензичара да проверавају да ли су то били терористи. Финци су забележили да су они били обучени топло, а ми смо пронаписали по три слоја одеће: панталоне, тренерка и дуге гаће. Да ли су то цивили који су на брзину изашли из куће или особе које су дуже време боравиле напољу? - пита др Дуњић.

Све ово др Дуњић је испричао и истражитељима у трибуналу.

- Шта су они сазнали, ја не знам, али чињеница је да је и Тужилаштво повукло случај Рачка из оптужнице против Слободана Милошевића, а касније и против Милана Милутиновића и осталих - каже др Дуњић.

Наш саговорник замера Хелен Ранти што је у свом извештају пропустила да наведе веома важан помак да су српски криминалистички техничари обавили такозвану парафинску рукавицу. Ранта је у свом извештају коментарисала да се тај тест не ради, наводно, још од препоруке Интерпола 1968. године. У извештају није наведено да је управо то могао да буде врло важан разлог зашто фински експерти нису написали трагове барутних честица, попут скинутих трака са шака и тако урадили семендекс методу. Наша техничари су претходно, од 40 убијених код њих 37 пронаписали трагове барутних честица. Ранта је требало да каже да постоји могућност да су ти трагови преко парапфинске рукавице претходно скинути.

- То на неки начин доводи у сумњу њен лични извештај о том догађају, који је био окидач за бомбардовање. То јој замерам као стручњаку, морала је да каже шта су колеге претходно урадиле - наводи др Дуњић.

Тужилаштво за ратне злочине пронашло УНМИК-ов извештај о посети "жутој кући"

СВЕ СЕ ДОЗНА, КАД ТАД

Истражитељи УНМИК-а, ипак, били у Албанији.

Ма колико неко настојао да прикрије истину која му никако не иде у прилог зарад остваривања неких својих циљева, она се ипак, кад тад појави и помрси рачуне режисерима монструозних дела.

Тужилаштво за ратне злочине је тако дошло до форензичког извештаја УНМИК-а који је написан након што су истражитељи ове организације, тужилаштва Хашког трибунала и Албаније посетили "жуту кућу" у месту Бурел. Реч је о кући за коју Карла дел Понте у својој књизи наводи да се сумња да су у њој вађени органи отетим са Ким.

У извештају, за који се до недавно веровало да је нестао, наводи се да је Хашки трибунал затражио од УНМИК-ове Канцеларије за нестале особе и форензичка истраживања да помогне у истраживањима у Албанији. Провера тврђе неколико сведока да су у кући у месту Бурел убијани људи и наводно закопани на оближњем гробљу, био је првасходни задатак истражитеља.

Трећег фебруара 2004. године, у Тирани, састали су се

УНМИК-ови и хашки истражитељи. Прве је предводио Хозе Пабло Бариабар, шеф канцеларије за нестале особе и форензику, о коме се у јулу писало да је прикривао доказе о овој истрази, а друге Мати Ратикенен. Следећег дана сви су отишли у "жуту кућу".

Локацију коју су претраживали, истражитељи су означили ознаком БУР 01. Тако су, како су и забележили, пронашли пластични контејнер за медицински отпад (у коме могу да се транспортују људски органи), шприцеве, празну боцу "транксена", средства које се користи за смирење пре лекарског прегледа и током анестезија...

Оно што буди сумњујесте, чињеница да ниједан од истражитеља није узео материјал из шприца како би проверио шта је било унутра - каже поуздан извор близак истрази. - Поред тога, у извештају јасно пише да су после свих истраживања, користили и луминол, супстанцу која детектује трагове крви, толико мале да су невидљиви и људском оку.

Ова супстанца која је примењивана "пронашла" је крв у кухињи и у још једној просторији. Међутим, да ли је то била људска крв или неке

животиње, истражитељима, и поред постојања озбиљних оптужби да су у тој кући почињени тешки злочини, није било важно. Нико од њих чак није узео ни отиске прстију! Зашто су тако површно радили то само они знају. Сав овај материјал надлежним службама је предао - Бараибар.

Међутим, чим је Карла дел Понте објавила књигу, и пре него што се дошло до УНМИК-овог извештаја, тужилаштво за ратне злочине затражило је од мисије УН на Ким да провери да ли у својој бази података има документа о истраживањима у Албанији.

- Проверили смо базу података у Међународном тужилаштву те вас можемо обавестити да ни у једном тренутку међународни тужилац није био умешан у истрагу у неком предмету који произилази из таквих навода - обавестила је српског тужиоца за ратне злочине Владимира Вукчевића главни УНМИК-ов тужилац Анунциата Ђароволо, почетком јуна. Вукчевић је затражио од надлежних у УНМИК-у да одмах обезбеде и заштите све доказе. Додао је и да су удружења "Нестали Срби са Ким", "Мајке Сребренице" и албанско удружење "Нада" против Бараибара, који је и потписао извештај, поднели неколико кривичних пријава у којима га сумњиче за злоупотребу.

С.М.

Ништа неочекивано

АЛБАНИЈА ОДБИЛА ИСТРАГУ

Тужилаштво у Тирани одбило да провери многобројне доказе да су убијани људи са Косова ради прогаје орчана

Све указује да је главна тужитељка Албаније Ина Рама изложена великом притиску да не поступа по својој професионалној савести, јер је и пре него што је проучила предочене јој доказе о трговини киднапованих Срба са Косова и Метохије одбила спровођење истраге о овим злочинима. Зато ће се српско Тужилаштво за

затворен.

Албанска тужитељка Ина Рама изјавила је у Тирани, после разговора са тужиоцем Владимиrom Вукчевићем, да истрага заједничког албанско-хашког тима није потврдила наводе бивше тужитељке Хашког трибунала Карле дел Понте, објављене у књизи "Лов" о трговини органима киднапованих Срба са Косова и Метохије, иако је наше тужилаштво доставило албанском правосуђу доказе да су од

У априлу 1998. године руководство ОВК-а из Дренице напушта Косово и одлази у Вучидол, где се смешта у куће породице албанског председника Салија Берише, који је родом из тог места.

Српско тужилаштво има доказе да су цивили мучени и да су над њима обављени хируршки захвати, чији је циљ био да им се одстране сви витални органи који су касније продавани у иностранству. Тужилаштво је због свега овог

Место где су бацани лешеви

ратне злочине обратити Парламентарној скупштини Савета Европе, односно специјалном известиоцу Дику Мартију у вези са истрагом коју то тужилаштво води о трговини људским органима на Косову, од 1998. до 2001. године.

Дан пошто је Албанија и званично одбила да нашим истражитељима омогући да учествују у овој истрази која би се, евентуално, спровела у тој земљи, из тужилаштва поручују да случај тиме неће бити

јуна 1998. године и током 1999. године на подручју северне Албаније постојали центри за обуку припадника ОВК, које су водили официри бивше ЈНА, албанске националности са Косова уз помоћ Војске Албаније. Ови центри служили су и као илегални логори у којима су смештани заробљени војници и цивили српске, албанске и ромске националности. Један од центара био је у месту Вучидол, у близини града Тропоја.

тражило да албанска страна провери ове информације и омогући нашим истражитељима контакт са сведоцима, присуство саслушањима, увиђај и ексхумацију у случају откривања гробница. Остаје да се види да ли ће истрага ипак бити спроведена када случај буде достављен Дику Мартију, иначе, некадашњем заменику Карле дел Понте у швајцарском тужилаштву.

С.М.

Албански министар правде Енкелејд Алибеај одбио да сарађује у истрази трговине органима под изговором да се БОРИО против Срба

БОРИО САМ СЕ ПРОТИВ ВАС

Министар правде Албаније Енкелејд Алибеај жестоко се сукобио с делегацијом српског тужилаштва за ратне злочине током посете током посете Тирани. Уз главну албанску тужитељку Ину Раму, био је домаћин радног договора о сарадњи у истрази злочина и трговине органима киднапованих Срба и неалбанца с Косова и Метохије. Албански

Енкелејд Алибеај

министар правде грубо је одбио било какву сарадњу са Србима, рекавши: -Нећемо ништа истраживати, нећемо вам дати никакву документацију-. Шта више, поносно је открио да је школован у Цамахирији.

- Борио сам се против вас, нема сарадње - рекао је Алибеај.

Међутим, без обзира на недипломатску некултуру и

реакцију Алибеаја, српско тужилаштво за ратне злочине постигло је значајан помак у истрази трговине органима киднапованих Срба с Ким којима су у селима надомак места Кукеш на северу Албаније вађени органи и продавани на Западу.

- Главно тужилаштво је током сусрета дало резултате једне контроле и заједничке провере (из 2005.) коју су спровели хашки истражитељи и тужиоци у реону Матија и у неколико зона у региону Бурела. На крају истраге, истражиоци из Хага, заједно с тужиоцима из Матија, закључили су да су се документа која поседују хашки истражитељи о ономе што се наводно десило у Бурелу показала као нетачна - наведено је у саопштењу истражних органа Албаније.

Бруно Векарић, портпарол Тужилаштва за ратне злочине, каже да је у односу на извештај Карле дел Понте, бивше тужитељке Хашког трибунала, истрага значајно напредовала:

- Ми смо из Србије донели много више доказа него што има у извештају из 2005. године. Дали смо им податке

којима располажемо. Пре свега, због породица жртава и породица несталих и убијених, наша обавеза је да као државна институција заштитимо њихов интерес. Пошто су нам ставови дијаметрално супротни, доказе ћемо доставити и међународним институцијама, пре свега специјал-

УРБАНИ РАТНИК

Енкелејд Алибеај рођен је 1973. године у Тирани, где је завршио Правни факултет. Паралелно се школовао у престижним медресама на Близком истоку. Не крије да је учествовао у рату у БиХ и на Ким у формацијама радикалних муџахедина.

Иначе, у више наврата је званично посещивао Приштину, где важи за једног од Тачијевих најприснијих албанских министара. Декларативно се залаже за поштовање људских права и за борбу против организованог криминала, а посебно секс трафикинга. Међутим, баш због случајева трговине људима и непоштовања људских права Алибеај је већ у два наврата био предмет истраге Савета Европе.

ном изасланiku за трговину људским органима Савета Европе Дику Мартију, као и УН - рекао је Векарић. J.B.

МАЛО ЈЕ МЛАДИХ ЉУДИ ПРЕДАТО ПОРОДИЦАМА

Врло је мало посмртних остатака које су српске и неалбанске породице добиле од УНМИК-а младих особа (до 35 година). Они који су пронађени су готово непрепознатљиви и толико уништени да се не може рећи да ли су њима вађени органи или нису. Ипак, да ли је то тако остаје само на истражним органима да то утврде. Мада је то мало вероватно да ће да се деси јер су управо странци, садашњи власници Косова и Метохије, делимично, ако не и у целости, одговорни за ове злочине. Мотиви су различити, енергија, руде, војне базе... а све под окриљем заштите људских права.

Припрема за рат - отимање Косова и Метохије су завршене много пре почетка самог рата, а у Рамбујеу, како се то популарно каже "на маргинама конференције" је остало да се утаначе неки послератни договори. Тадашња државна секретарка Медлин Олбрајт је "угтанила" договор са Хашимом Тачијем око нафтвода и гасовода (чуvena фирма АМБО, Албанија - Македонија - Бугарска нафта) који би требао да иде од Каспијског мора до албанске луке Валона. Такође, већ тада је договорена изградња највеће америчке базе на свету "Бондстил" (за око 25.000 војника).

Према писању неких иностраних медија, а пре свега француских, ову "хуманитарну акцију" спровела је немачка овавештајна служба (БНД). Још од 1996. БНД је опремала и обучавала ОВК са униформама и оружјем из арсенала бивше "Штази" и "ВОПО", источнонемачке тајне и јавне полиције. Преко ЦИА и НСА, а уз помоћ саудијског и турског новца плаћане су обука и терористичке операције ОВК.

Нова сазнања тужилаштва о страдању отетих са Косова и Метохије

СРБИЈА ВЯЂЕНИ ОРГАНИ У ПСИХИЈАТРИЈСКОЈ БОЛНИЦИ

Тела убијених бацана у масовне гробнице у мочварама близу града Тропоје и у рудник Дева

Амбуланта нуропсихијатријске болнице у месту Бурељ у Албанији, била је соба смрти у којој су лекари са Косова и Метохије отетим Србима, Ромима и нелојалним Албанцима вадили органе. Тела жртава потом су бацана у мочвару у близини Тропоје и у рудник Дева сазнајемо од извора из Тужилаштва за ратне злочине. На операцију вађења унутрашњих органа који су затим илегално продавани, жртве су доводили припадници "ОВК". Према сумњама српског Тужилаштва за ратне злочине, које је покренуло истрагу о илегалној трговини органима, монструозне операције обављене су од 1998. године па све до марта 2001. године.

Тачан број жртава није још утврђен али прве претпоставке указују да се тела најмање 70 особа налазе у масовним гробницама на три локације у мочвари у близини Тропоје, али и у руднику Дева, са албанске стране границе. На овим локацијама налазе се и посмртни остаци жртава, који су довођени из логора у Албанији.

Тужилаштво за ратне злочине истрагом је дошло и до података да су у марту 2001. године четрдесет пацијената из психијатријске болнице у Штимљу на Косову и Метохији комбијем пребачени преко граничног прелаза Врбница код Призрена. даља судбина ових људи никада није разјашњена.

Неуропсихијатријска болница у Бурељу, била је у близини злогласне "жуте куће", коју у књизи помиње не-

кадашња хашка тужитељка Карла дел Понте. Она је у марту ове године први пут обелоданила сумњу Хашког тужилаштва да су илегалне операције вађења људских органа обављене у "жутој кући", али да за то докази никада нису прикупљени.

Претпоставке наших истражних органа су да је "жута кућа" служила за припрему жртава за операцију. вађење органа, према сумњама Тужилаштва обављали су ле-

кари са Косова и Метохије, који су иначе били задужени за лечење рањених припадника "ОВК". Болнице за припаднике "ОВК" биле су у местима Бајрам Цури и у једној приватној клиници у Тропоји. Жртве су у месту Бурељ довођене из неколико логора и затвора који су се налазили у оближњим албанским местима, Тропоја, Кукс, Бајрам Цури, Колш, као и затвор у руднику Дева, који су се налазили на територији Косова и Метохије, али из ког тунели воде преко границе. Жртве, отете на Космету у Албанију су превожене преко три гранична прелаза Ђафа,

Прушит и Врбница. Два километра од Тропоја у селу Вучидол налазио се "Штаб Владе Косова", као и "главни штаб ОВК". У центрима за обуку ОВК налазили су се логори за заробљене са Косова и Метохије. Логори су били строго чувана тајна, чак и у Албанији. Ипак, српски истражни органи успели су да дођу до преписке између команданата албанске војске у тој области са командантима ОВК. Тајне телеграма између њих заробиле су српске снаге. - У телеграму генерал војске Албаније тражи обавештење за поступања у његовој зони одговорности и добија одговор да је све регулисано на вишем нивоу. За наставак истраге значајан је и исказ двојице држављана Србије Б.М. и Ш.Д. који су 15. априла 1999. године ослобођени и враћени у Србију преко Немачке 18. маја исте године. Осим њих, српско тужилаштво поседује и изјаве бројних сведока, међу којима и припадника ОВК које откривају како су и где тачно пребацивани отети цивили.

Људи, регрутовани у ОВК, српским истражним органима открили су имена вођа задужених за пребацивање људи, међу којима је и брат Рамуша Харадинаја, Насим, као и Ђимштиф Краснићи, високо рангиран припадник ОВК, који је у изјавама сведока означен као "вођа групе за ликвидацију, киднаповања и пребацивања оружја из Албаније". Фотографија терористе који у руци држи одсечене главе српских заробљеника снимљене су код Падеша у Албанији. Локацију снимка УНМИК-у је открио Албанац ухапшен на Косову и Метохији.

Неко је наредио стопирање истраге трговине људским органима, али...

ИСТИНА ИЗБИЈА НА ВИДЕЛО

Најмање 300 киднапованих Срба су за ОВК и међународне криминалне групе били "добровољни донатори" људских органа. Српске власти су истражитељима Хашког трибунала 2001. године предале документа о логорима и масовним гробницама на Косову и Метохији и у северној Албанији. Од тужилаштва је добијен само немушт одговор да јединице КФОР-а нису хтели сарадњу!

Свуда су породице киднапованих указивале на сазнања да је постојала трговина органима. Ова афера на Косову и Метохији поново је избила по објављивању књиге "Лов".

Ипак, тек по изласку књиге "Лов" Карле дел Понте, почетком ове године, међунардона и домаћа јавност се додатно узбуркала. Истрагу је затражила и НВО "Хјуман рајтс воч" (тврде да су информације поуздане, да има седам сведока Албанаца, бивших припадника ОВК који то потврђују), али су албанске и косовске власти одбациле тврђење бивше тужитељке као неосноване и подривање косовске државности! И бивша портпаролка Трибунала Флоренс Артман је једном приликом изјавила да ни УНМИК није хтео да сарађује у случајевима трговине људским органима - односно на случајевима киднапованих Срба, али је потом "ретерирала" и изјавила да је трговина људским органима плод збуњености Дел Понтеове. На ово се надовезала и садашња портпаролка Олга Кавран, која је рекла да је

њихова истрага (у сарадњи са албанским и косовским властима) показала да није било никакве трговине.

Ипак, марта ове године Тужилаштво за ратне злочине Републике Србије покренуло је предкривични поступак. По речима портпарола тужилаштва поуздано се зна да је УНМИК водио истрагу о несталим Србима, да је она изненада стопирана и да нико не зна резултате те истраге. Да је реч о организованом међународном криминалу наводи и чињеница да су многе кривичне пријаве за трговину људским органима поднели сами Албанци.

С друге стране ни Савет Европе није седео скрштених руку. Именован је Дик Марти, швајцарски парламентарац и бивши тужилац у кантону

Тићино, чији је задатак да истражи наводну трговину људским органима на Косову и Метохији. Дик Марти је својевремено водио успешно истрагу о отмици особа у Европи, прелетима авиона и тајним затворима ЦИА, чији је резултат био поразан за САД и њихове савезнике.

Хашки трибунал је одустао од гоњења, јер је "касно" за покретање истраге и формирање предмета, а Карла дел Понте објашњава да за време њеног шефовања тужилаштвом није било доказа...

Према информацијама које поседује Удружење породица киднапованих, заробљених и убијених на Косову и Метохији од 1998. убијено је или нестало више од 2.500 Срба од чега 1.300 цивила. Од тог броја још 553 се води као нестало.

С.М.

УНМИК тек сада формирао тим за истрагу о трговини људским органима

ВЕЋ ИМАЛИ ДОКАЗЕ

Тужилац Драгољуб Станковић позван да се приклучи тиму

Представници УНМИК-а обавестили су заменика српског тужиоца за ратне злочине Драгољуба Станковића да су формирали тим за истрагу о трговини људским органима и позвали га да им се приклучи. Позив је уследио после писма у коме је шеф тужилаштва Владимир Вукчевић обавестио УНМИК да је пронашао њихов извештај о истрази на северу Албаније, за који је ова организација тврдила да не постоји.

Истрага УНМИК-а, у сваком случају тешко да ће кренути са мртве тачке. Осим извештаја који су написали после обиласка "жуте куће", за коју се сумња да су у њој отетима са Ким вађени органи, представници мисије УН имаће и доказе који су прикупљени током недавног хапшења у клиници "Медикус" у Приштини.

Иначе, истражитељи УН-

МИК-а, који су 4. фебруара 2004. године, обишли "жуту кућу", детаљно су описали како су пронашли трагове крви у њој. Међутим, већ на самом почетку рапорта навели су да нема убедљивих доказа да крв потиче од људи на којима је извршена нека интервенција.

- Свака од просторија у кући је претражена и тестирана, али су резултати били негативни. Када смо испитали цelu кућу, одлучили смо да употребимо луминол супстанцу, која открива трагове крви који нису били видљиви људским оком. Нешто пре 18 часова, истражитељи су потпуно замрачили кухињу, што је био услов да луминол може да се примени.

- На неколико места се одмах видела позитивна реакција на течност. Покушали смо да их фотографишемо - каже се у извештају.

- Реакција је било испред и десно од пећи, а један део је изгледао као да је био под правим углом, што би могло да укаже да је ту могао да буде правоугаони предмет који је прекривао овај део пре него што су мрље које су реаговале на течност доспеле на под. Поред тога, прскање луминолом показало је сличне реакције и иза кревета, који се налазио у североисточном углу кухиње. Исти тест је примењен, како се наводи, и у соби која је означена бројем 1. Луминол је попрскан по дрвеном поду, а реакција се показала на средини пода, па све до металних ексера којима је под био закован.

Последње тестирање је обављено у соби за оставу која је означена бројем 5. Реакција на луминол се појавила на дрвеном поду у северозападном углу просторије, око метар и по од западног зида и два метра од северног.

Упркос свему томе, истрага УНМИК-а и Хашког тужилаштва завршила се исте вечери које је и почела а да није одмакла даље од ове куће у забаченом албанском селу.

БОНДСТИЛ КАО БАЗА ЗА ТРГОВИНУ ОРГАНИМА

Међународне снаге умешане у злочин?

Екипе лекара и медицинског особља по повлачењу наше војске и полиције с Косова пребачене у НАТО базу Бондстил код Урошевца. Она је постала болница за вађење органа не само заробљених и отетих Срба и неалбанаца него и несрећних девојака које су из многих крајева света доведене да увесељавају војнике НАТО-а, КФОР-а, и УНМИК полиције. Последњи подаци с Космета говоре да из базе Бондстил дневно полеће између шест и 14 авиона за које постоји оправдана сумња да пребацују органе по болницама западноевропских држава, највише у Краљевску болницу у Лондону. Недавно је на иницијативу Русије у Савету Европе покренута истрага о трговини органима са Косова. Истрага још није завршена, али први резултати показују умешаност међународних снага на Косову у овај злочин.

Након реаговања српског Тужиоца за ратне злочине Вукчевића

АЛБАНИЈА УНИШТАВА ДОКАЗЕ ЗБОГ ХАРАДИНАЈА

Албански премијер Сали Бериша наредио "службама безбедности да униште доказе о несталим Србима на Космету, њиховом трансборту у ту земљу и трговини органима", тврди штужилаштво за ратне злочине

Свега дан након што су албанске власти одбациле захтев Срба за спровођење истраге о судбини око 300 Срба, киднапованих на Косову и наводима да су на северу Албаније мучени и на крају убијени како би се њихови органи продали на нелегалном тржишту, српско тужилаштво за ратне злочине оптужило је премијера Албаније Сали Беришу да је наредио "уништавање доказа о несталим Србима".

Како је за РТС Онлајн речено у Тужилаштву за ратне злочине, такву наредбу издао је под утицајем бившег премијера Косова и западног фронта Ослободилачке војске Косова Рамуш Харадинај.

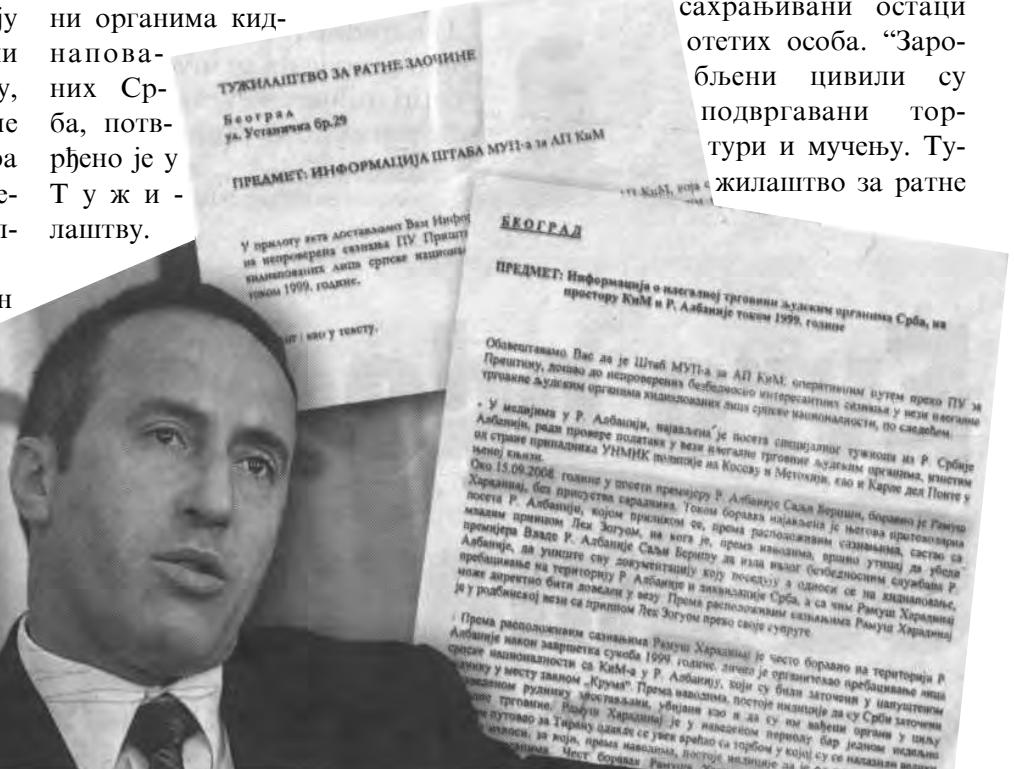
Према наводима које је српско тужилаштво доставило албанским колегама, отети Срби одвођени су са Косова на неколико локација на северу Албаније, укључујући околину Кукеша, Тропоју и рудника Дева где су се током и непосредно након сукоба налазили кампови ОВК. Тај део границе наслења се на зону одговорности "Дукаћин" које су контролисале Харадинајеве снаге.

Хашки трибунал у априлу је, због недостатка доказа, ослободио Харадинаја оптужби везаних за мучење, силовање противправно затварање Срба и осталих неалбанаца током сукоба српских снага безбедности и албанских побуњеника 1998. године, а суђење је протекло под сенком озбиљних притисака на сведоке.

"Дошли смо до закључка

да је политика имала велики утицај на прикривање ратних злочина почињених над Србима и неалбанима на Косову и Метохији. Књига Карле дел Понте је за Албанију, очито непријатно сведочење", кажу у Тужилаштву.

Албанска тужитељка Ина Рама је делегацији из Београда пренела да истрага албанског и хашког тима није потврдила наводе Карле дел Понте о трговини органима киднаповања Срба, потврђено је у Тужилаштву.

"Ми ћемо сада, преко Министарства правде, о свим доказима и о посети Албанији обавести ти Дија Мартија, специјалног информатора за трговину људским органима Парламентарне скупштине Савета Европе. Наше наводе ћемо послати и надлежним у Савету безбедности" закључују у Тужилаштву.

Бивша хашка тужитељка Карла дел Понте је у књизи "Лов, ја и ратни злочинци" навела да је тужилаштво дошло до сазнања да су Србима који су 1999. године нестали на Косову вађени бубрези

и други органи, који су кријумчарени и продавани страним клиникама.

Истрага српских власти усмерена је ка расветљавању околности под којима је око 300 Срба, отетих након сукоба на Косову, пребачено у нелегалне логоре на северу Албаније, где су мучени, након чега су им хитним интервенцијама одстрањивали виталне органе, које би касније продавали. Такође, затражена је и истрага о наводима да се у околини места Тропоја, Кукеш и у близини рудника Дева налазе масовне гробнице у којима су сахрањивани остати отетих особа.

"Заробљени цивили су подвргавани тортури и мучењу. Тужилаштво за ратне

Обавештавамо Вас да је Штаб МУП-а за АП КМП, оперативним путем преко ПУ за привремено посторије безбедносни интересантни случајеви у неким поглављима у којима је срећено да се узимају увид у текуће и будуће радове тајништва Р. Србије. У међувремену у Р. Албанији, најављено је посете специјалног тужиоца из Р. Србије и тајништву привремене посторије у неким поглављима безбедносних служби Р. Албаније у Р. Албанији, најављено је посете специјалног тужиоца из Р. Србије и тајништву привремене посторије у неким поглављима безбедносних служби Р. Албаније, као и Карле дел Понте у некој књизи. Око 15.09.2004. године у посети премијеру Р. Албаније Салем Вершини, бројано је Гомуља Харадинај, бивши приструпник Алановића. Током бројаја најављено је његово пратољубљење посети Р. Албаније, којом приликом ће, време расположивим изнадима, састаји са малим пратиоцем Лек Зогумом. Када је, пре мање иако, време изнадима, време упозића да "убио" премијера Влада Р. Албаније Салем Вершину, да има веома безбедносни службеници Р. Албаније, да учиније сву документацију коју поседују у односу се на хадиштавање, преобјављавају на територији Р. Албаније и амбиције Срба, а са чим Рамуш Харадинај чак и директно био повезан у везу. Према расположивим изнадима Рамуш Харадинај чак и у родбинској вези са пратиоцем Лек Зогумом преко своје супруге.

Према расположивим изнадима Рамуш Харадинај је често боравио на територији Р. Албаније некон заштите сукоба 1999. године, лично је организовао представљања лица срећеши националности са КМП-а у Р. Албанији, који су бил заточени у напуштеним зградама у месту званију Крума". Према извештајима постоје инциденти да су Срби заточени у неким рудничким засебаштима, уједно као и да су им мачеви органи у чеку трагови. Рамуш Харадинај је у некадашњем периоду био један исхадник и потврђено да је у тој књизи, за коју, према извештајима, постоје изнадима да је он изнадима Мост бојчака Рамуша Ха-

зличине дошло је и до информација о наводном постојању масовних гробница где су сахрањени посмртни остатци заробљених лица", наводи српско тужилаштво.

Као одговорни за ову операцију означени су некадашњи локални команданти бивше Ослободилачке војске Косова или изваничници УНМИК-а, који су игнорисали позиве да се расветли судбина несталих Срба и осталих неалбанаца на Косову и Метохији.

С.Митровић

РАТНИ ЗЛОЧИНИ ХАРАДИНАЈА!

Наредио уништавање доказа

У руднику Крума, Срби били заробљени и ту су убијани и вађени им органи

Влада у Тирани наложила да се униште сви трагови језивих убиствава и трговине органима заробљених Срба из 1999. године, уништење доказа тражио Рамуш Харадинај, сазнаје српска полиција!

Албанска влада, на захтев Рамуша Харадинаја, наложила службама безбедности да униште сву документацију и доказе који би могли да их повежу са злочинима и трговином органима заробљених Срба, који су током 1999. године са Косова пребачени на север Албаније.

Није само он био налогодавац већ је уништавање доказа о језивим убиствима недужних Срба тражило још неколико воја ОВК и официра албанске војске. Наиме, одлука о уништавању доказа о злочинима над Србима донета је непосредно пошто је тужилац за ратне злочине Владимир Вукчевић најавио да ће посетити Албанију. О убиствима заробљених Срба и трговини њиховим органима прва је проговорила бивша главна хашка тужитељка Карла дел Понте у својој књизи “Лов, ја и ратни злочинци”.

Према информацијама полиције, одмах пошто је почетком септембра Владимир Вукчевић најавио посету Албанији у званичну посету премијеру Салију Бериши 15. септембра дошао је бивши косовски премијер и хашки оптуженик Рамуш Харадинај.

“Харадинај се тада састао и са младим принцом Леком Зогуом, на кога је вршио утицај да убеди премијера Албаније Салија Беришу да изда налог безбедносним службама Албаније да униште сву документацију коју поседују, а која се односи на киднаповање, пребацивање на територију Албаније и ликвидацију Срба, а са чим Харадинај може директно бити доведен у везу. Према расположивим подацима, Харадинај је у родбинској вези с принцом Зогуом преко своје супруге. Он је често боравио у Албанији после рата 1999. године и “лично је организовао пребацивање Срба с Косова и Метохије у Албанију који су били заробљени у напуштеном руднику у месту званом Крума!”

Постоје индиције да су Срби заточени у овом руднику злостављани, убијани, као и да су им вађени органи у циљу илегалне трговине.

Влада Републике Албаније упутила је допис снагама безбедности с налогом да се униште сва документа која имају било какву везу с пребацивањем, убиствима и продајом органа Срба јер се очекује посета специјалног тужиоца за ратне злочине Србије!

У периоду од 15. до 25. септембра у посети Албанији и премијеру Салију Бериши били су Хашим Тачи, Хафер Хаљити и генерали Сами Љуштаку и Сулејман Селими, са истим циљем као и Харадинај.

Бруно Векарић

СТРАДАЛО 300 ОТЕТИХ СРБА И НЕАЛБАНАЦА

На северу Албаније страдало око 300 Срба, Рома и неалбанаца са Косова, чији су органи продати, каже портпарол Тужилаштва за ратне злочине Бруно Векарић тврдећи да се дошло до података да на црном тржишту људско тело вреди скоро два милиона евра, да се бубрези продају од 15.000 до 100.000 евра, а да јетра и срце достижу милион. “Ужасно је што овако нешто морам да кажем, али ради се о исплативом бизнису који по профиту превазилази и трговину дрогом”, тврди Векарић.

Према сазнањима Тужилаштва, илегалне операције изведене су у Објекту 320 удаљеном 20 километара од “Жуте куће”, коју помиње Карла дел Понте.

“Објекат 320 је неуропсихијатријска клиника. По нама, ту су се изводили хируршки захвати над цивилима, јер су постојали услови. Ту је био логор са заробљеницима, али и камп ОВК”, прецизирао је Векарић.

Према његовим речима, у “Жутој кући” су заробљеници припремани за операције, али и склањани кад би долазиле међународне хуманитарне мисије, на пример Црвени крст.

У њој је нађено много медицинске опреме, у одређеним извештајима постоји тачан попис шта је пронађено.

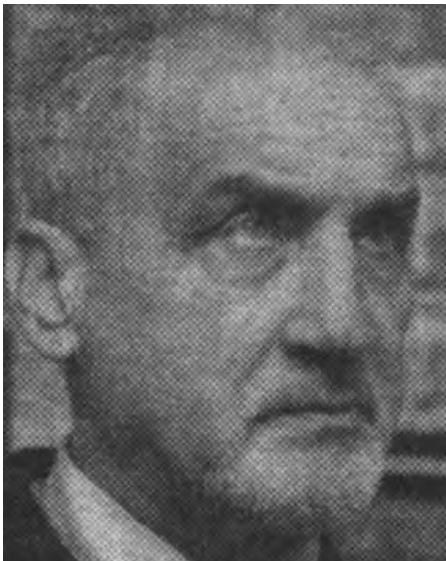
“Он се битно разликује од ствари које износи албански тужилац који је затворио предмет већ 2005. године”, рекао је Векарић.

ПОЛИТИЧАРИ АЛБАНИЈЕ КОЧЕ ИСТРАГУ О ТРГОВИНИ ОРГАНИМА

ОСАМ ВАЖНИХ ТАЧАКА

Имамо информацију да се албанска политичка елића меша доспа у ове саде и то са разлогом, каже тужилац Владимир Вукчевић

Српски тужилац за ратне злочине Владимир Вукчевић изјавио је да није видео званичан акт албанског тужилаштва којим се одбија сарадња у вези са истрагом о трговини људским органима несталих Срба и других неалбанаца са подручја Косова и Метохије током 1999. године, па не може да коментарише медијске

Владимир Вукчевић

наводе о одбијању сарадње. Уколико су тачни наводи о одбијању, „то је пре свега политичка одлука”, оценио је Вукчевић.

Он је новинарима рекао да је на састанку са тужиоцем Албаније Ином Рамом договорио да се настави сарадња два тужилаштва и да до сада није видео званичан акт о одбијању сарадње.

“Затражили смо од њих помоћ и то смо формулисали у осам тачака и просто је невероватно да у овако кратком времену они то преведу са енглеског и проуче што смо тражили”, казао је Вукчевић.

Он је објаснио да је Албанија суверена држава и да истрагу на њеној територији могу водити само њени органи, али да је српско тужилаштво тражило да један од заменика српског тужи-

дним факторима како би помогли да се ова истрага спроведе, јер, како је казао, “не можемо само стати код одбијања Албанаца”.

Упитан да ли је албанска политичка елића учествовала у одбијању сарадње са српским органима, он је одговорио да “имамо информацију да се албанска политичка елића меша са разлогом”.

Медији у Тирани известили су да албанске власти неће дозволити спровођење истраге о наводима о постојању клинике у селу Гур, у околини Матија у Албанији, где су припадници ослободилачке војске Косова доводили киднаповане Србе са Косова и Метохије и вадили им органе за трансплатацију.

Српско тужилаштво је 21. марта покренуло истрагу поводом писања Дел Понтеове.

С.М.

ЗАХТЕВИ ПОДНЕТИ АЛБАНСКОМ ТУЖИОЦУ

- Да наложи надлежним органима да провере податке и доставе му информације и постојању логора;
- Да наложи провере службене евидентије са граничних прелаза Врбница, Ђафа Прушти и Морина;
- Да га информишу о догађајима на северу Албаније од 1998, 1999. године и касније;
- Да достави извештај о евентуално пронађеним посмртним остацима идентификованих и неидентификованих особа у граничном делу Ким и Албаније;
- Да омогући увид у предмет који је формиран поводом истраге коју је покренула Карла дел Понте;
- Да дозволи да представници тужилаштва за ратне злочине Србије присуствују саслушању особа које би водили надлежни албански органи;
- Да се, у случају прикупљених информација и доказа, лоцира место где би могла да буде масовна гробница, изврши увиђај, а потом и ексхумација и идентификација;
- Да достави документацију за особе из “ затвора 320 ”;

Оливер Ивановић
**БРИГА ЕВРОПЕ
О НЕСТАЛИМА**

Европске земље морају са вишем пажње да се осврну на проблеме несталих и киднапованих лица, нерешене злочине и уништавање цркава и манастира, закључено је на састанку државног секретара за Косово и Метохију Оливера Ивановића са представницима Међународне конференције европских комисија за праведност и мир.

У сопштењу се наводи да су представници Међународне конференције указали на угрожена људска права, потребу помирења и покушај да они, као представници различитих верских конфесија у Европи, утичу на међусобно помирење народа.

В.Б.

оца за ратне злочине присуствује истражним радњама јер су евентуалне жртве били Срби.

Вукчевић је нагласио да ће следећи корак тужилаштва бити обраћање релевантним међунаро-

Вукчевић предао доказе о трговини органима отетих Срба са простора Косова и Метохије

АЛБАНЦИ САД ТРЕБА ДА ОДРАДЕ СВОЈ ДЕО ПОСЛА

**Показани потпуно разли-
чити ставови али постоји нада да
ће се кренути са решавањем проб-
лема**

Владимир Вукчевић тужилац за ратне злочине Србије предао је 27. октобра главној тужитељки Албаније Ини Рама део материјала о трговини органима отетих Срба са Косова! Портпарол тужилаштва за ратне злочине Србије Бруно Векарић оценио је као изузетно квалитетан разговор тужилаца Вукчевића и Раме у Тирани.

- Без обзира на дијаметрално различите позиције у поступку и утврђене чињенице, састанак је био изузетно квалитетан - рекао је Векарић, не прецизирајући детаље састанка.

Он је нагласио да Тужилаштво за ратне злочине Србије има

обавезу према жртвама и породицама убијених и несталих да успостави непосредну комуникацију са надлежним тужилаштвом у Албанији поводом навода бивше тужитељке Хашког трибунала

Дик Марти

Карле дел Понте да се са подручја те државе трговало органима

отетих.

- Смисао је да дођемо управо ту где се по наводима Карле дел Понте та трговина одвијала, и то је учинено - навео је Векарић, и додао да ће о свим наводима везаним за трговину органима отетих и несталих бити обавештен и специјални извршилац Парламентарне скупштине Савета Европе Дик Марти, који је задужен за ову област. Подсећамо, Карла дел Понте написала је у књизи која је почетком године узбуркала јавност да је, истражујући злочине ОВК над Србима и другим етничким заједницама, сазнала да су људима који су 1999. године нестали на Косову и потом пребацивани на север Албаније вађени бубрези и други органи, који су потом кријумчарени и продавани страним клиникама.

Портпарол тужилаштва за ратне злочине Бруно Векарић

НАПРЕДУЈЕ ИСТРАГА О НЕСТАЛИМА НА КОСМЕТУ

Већи број особа саслушан је у истрази поводом навода у књизи Карле дел Понте "Лов" да је на Косову и Метохији киднаповао неколико стотина Срба и Рома и да су убијени зарад трговине људским органима, изјавио је новинарима портпарол Тужилаштва за ратне злочине Србије Бруно Векарић. Он је навео да је Тужилаштво поводом овог случаја у комуникацији са породицама несталих и убијених Срба са Косова и Метохије, одржао састанак са УНМИК-ом као и да је разговарано са представницима Црвеног крста, те Тужилаштвом Хашког трибунала и Албаније.

Хаг је јасно дао на знање да ће нама дати да водимо тај предмет - рекао је Векарић. Он је додао да је Савет Европе образовао комисију и тим истражитеља који ће се бавити тиме, као и да се појавио позитиван сигнал из Албаније да су људи у Албанији држани у логорима, да су стрељани и потом пребацивани на друге локације и изразио очекивање да ће бити пронађена тела, сведоци и употребљени наводи које је Хашки трибунал прикупио.

Д.Т.

УНМИК ћутао о афери

БАРАИБАР У БЕКСТВУ

Сви докази се налазе у Ораховцу, где је форензички центар. Тужилац Владимира Вукчевић је хитно затражио да се ти докази заптите - навео је Векарић и додао да у "жутој кући" постоје и неиспитани трагови крви.

Портпарол тужиоца истиче да је потписник извештаја форензичар Хосе Бараибар, који је у бекству у Колумбији због кривичних пријава за манипулисање остацима жртава које су поднели Срби и Албанци, али и Бошњаци из Сребренице.

- Из УНМИК-а су нас звали и рекли да се форми-

ра велики истражни тим и позвали поступајућег заменика тужиоца Драгољуба Станковића да учествује у њему, што је за нас велики успех - закључио је Векарић и најавио достављање комплетног материјала истраге Савету Европе и УН.

Тужилац за ратне злочине Владимира Вукчевић одлуку УНМИК-а да формира истражни тим такође сматра великим успехом.

- То је наша велика победа у читавој овој ствари. Сада очекујем да видим како је то УНМИК замислио, па ћемо видети. Али, велика је ствар да председник српског тужилаштва буде присутан свакој од тих радњи - каже Вукчевић.

Д.Т.

ТРАЖЕ СЕ

Лазић Батића
рођен: 15.02.1973, Житорађа
отет: 18.05.1999, Лукаре

Булатовић Иван
рођен: 24.03.1961, Пећ
отет: 23.05.1998, пут Пећ-Глоговац

Фолић Вељко
рођен: 01.09.1949, Пећ
отет: 19.06.1999, Пећ

Кнежевић Љубомир
рођен: 25.05.1939, Вучитрн
отет: 06.05.1999, Вучитрн

Лазић Ненад
рођен: 24.05.1979, Приштина
отет: септембар 2000, Приштина

Лазић Веселин
рођен: 06.09.1951, Урошевац
отет: 19.07.1998, Урошевац

Мартиновић Војислав
рођен: 26.12.1924, Пећ
отет: 23.06.1999, Пећ

Миљковић Предраг
рођен: 14.02.1961, Смедерево
отет: 19.06.1999, Лабљане

Митић Јованка
рођена: Сува Река
отета: 1999, Муштиште

ТРАЖЕ СЕ

Мурганић Ђушан
рођен: 02.06.1953, Вучитрн
отет: 09.03.2000, Вучитрн

Крстић Миодраг
рођен: 08.11.1964 Сува Река
отет: 24.06.1998, Сува Река

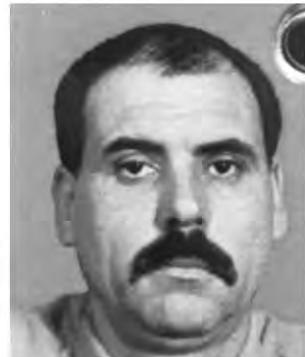
Ристић Вишеслав
рођен: 11.03.1943, Приштина
отет: 06.09.1999, Приштина

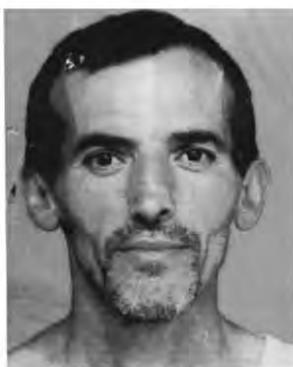
Спасић Владимир
рођен: 14.02.1936, Београд
отет: 19.05.1998, Коморане

Пумпаловић Сретенка
рођена: 25.12.1938, Исток
отета: 28.06.1999, Исток

Тасев Томе
рођен: 10.10.1954, Косово Поље
отет: 23.06.1999, Приштина

Милосављевић Василије
рођен: 14.01.1953, К. Митровица
отет: 02.10.1999, К. Митровица

Васовић Дејан
рођен: 19.10.1973, Крагујевац
отет: 11.08.1999, К. Митровица

Вукмировић Милован
рођен: 01.06.1946, Вучитрн
отет: 09.10.1999, Становице

Конференција за штампу у Удружењу породица киднапованих и убијених на Косову и Метохији

ПОГЛЕДАЈТЕ НАШ “ЗИД ПЛАЧА”

У просторијама Удружења породица киднапованих и убијених на Косову и Метохији одржана је конференција за новинаре којој је поред тужиоца за ратне злочине Владимира Вукчевића, заменика тужиоца Миољуба Виторовића и портпарола Бруна Векарића присуствовао и председник комисије за нестале лица Владе Србије Вељко Одаловић.

Конференцију је отворио председник Удружења Симо Спасић који је захвалио присутним што су дошли да виде косовски “Зид плача” који се састоји од фотографија три хиљаде жртава ОВК-а.

- Ми са Космета имали смо велике жртве и то је разлог што смо сачинили овај “Зид плача”. Нека га погледају представници Тужилаштва, јер они могу да нам помогну. Пре њиховог пута у Тирану треба да знају да тамо иду у њихово име, у име жртава - дадао је Спасић.

Тужилац за ратне злочине Владимир Вукчевић, рекао је да ће представници Тужилаштва учинити све да се реши судбина несталих људи и да они већ воде предкривични поступак о трговини органима.

- У том правцу ми имамо две адресе деловања, једна је Савет Европе и Дик Марти, а други су колеге из Албаније, са којима смо успоставили контакт и у наредном периоду планирамо да их посетимо. Ми смо направили осам захтева које ћемо предати колегама у Тирани.

Председник комисије за нестале лица Вељко Одаловић позвао је све који имају информације о несталим лицима да их доставе тужилаштву, комисији или Удружењу, јер су те информације од

клучне важности за истрагу.

- Бојим се да се на овом “Зиду плача” налази и један број лица који су трагично завршили у логорима Албаније и чијим органима се данас тргује у свету. Направили смо консолидовану листу на којој се налазе сви нестали без обзира на националну припадност - навео је Одаловић.

- Врло је тешко водити истрагу о несталим лицима на територији Косова и Метохије јер постоји “завет ћутања од стране Албанаца који су доста “сложени” за сарадњу па је тешко наћи сведоке са друге стране - закључио је портпарол тужилаштва Бруно Векарић.

Симо Спасић је на конференцији за новинаре обавестио присутне да је заступник породица несталих адвокат Боривоје Боровић предао скупштинском Одбору за

уколико је то урађено на незаконит начин.

Владимир Вукчевић је потврдио да црвену потерницу није повукао Окружни суд у Приштини, који је издао и који је једино могао да их званично повуче. На питање ко их је онда повукао, Бруно Векарић, портпарол тужилаштва је казао да је могуће да то урадио “неко” из иностранства, “ко је донео процену да они као политичари не треба да се прогоне”.

На констатацију Векарића да породице нису биле довољно ангажоване у потрази киднапованих, реаговала је секретар Удружења породица киднапованих и несталих на Косову и Метохији Олгица Божанић тврдњом да је потрага за отетима од стране породица почела одмах са првим киданковањима 1998. године, да су

безбедност захтев да се испита како су повучене Интерполове потернице против Хашима Тачија и Агима Чекуа. Он је најавио тужбе против одговорних и државе Србије,

породице указивале на чињенице о којима се у задње време говори, али да тада нико није хтео или није имао слуха за важност решавања овог проблема.

М.М.К.

Страшна страна рата

ЛЕКАРИ МОНСТРУМИ

Афера око илегалне трансплантије бубрега у Приштини десила се свега неколико дана после посете Албанији тужиоца за ратне злочине Владимира Вукчевића где је у разговору са представницима правосуђа ове земље, а уз подршку амбасада САД у Београду и Тирани, покушао да покрене истрагу о трговини људским органима током сукоба на Космету 1998/99. године и непосредно после окончања рата. Наиме, сумња се да је ОВК известан број цивила отетих у јужној покрајини пре бацио у Албанију и да су постали жртве трговине људским органима. Случај је обелодањен када је бивша тужитељка хашког трибунала Карла дел Понте објавила своје мемоаре, мада је и пре тога Тужилаштво за ратне злочине Србије поседовало извесне информације о тим злочинима. Власти Албаније, као и лидери косовских Албанаца, негирали су да је постојала трговина људским органима. Међутим, постоји сувише много индиција да се то заиста дешавало, па је и Парламентарна скупштина Савета Европе покренула истрагу о овом случају. Илегална трансплантија бубрега у Приштини је језива коинциденција са можда најстрашнијом страном рата на Косову, која је показала да у јужној покрајини постоје "лекари" способни за такве операције и да их спроводе - илегално.

Д.Томовић

НЕПРАВИДНОСТИ НА ПРЕТЕК

Портпарол Косовске полиције службе у Приштини Ветон Јељшани казао је да су у случај приватне клинике "Медикус", осим припадника КПС-а, укључени и међународни полицајци, и најавио да ће највероватније бити још хапшења.

Међународно тужилаштво на Космету водиће случај око илегалне трансплантије људских органа у приватној клиници "Медикус" у Приштини, где су после откривене афере ухапшено четири особе и одређен је притвор од 30 дана, док је за двојицом лекара - турским држављанином и лекаром из Немачке расписана међународна потерница.

Портпарол КПС-а наводи да би и држављанин Израела, који је прималац бубрега, а трансплантија обављена у поменутој клиници, "могао да буде осумњичен", док се донор, 23-годишњи Турчин који је ухапшен непосредно пред пут у Истанбул третира као жртва трафикинга. Иначе, и пациент Израелац и донор турски држављанин осећају се добро и обојица се налазе у Клиничко -болничком центру у Приштини, под надзором су лекара, али и под даноноћном присмотром полиције.

Полиција трага за др Јусуфом Сонмезом, који је обавио трансплантију бубрега, али и лекаром, немачким држављанином који, како наводи Јељшани, није био у тиму приликом илегалне трансплантије, али се сумња да је евентуално учествовао у раније обављеним илегалним трансплантијама.

Приватна клиника "Медикус", која се налази на периферији Приштине на магистралном путу Приштина - Косово Поље, под даноноћном је присмотром инспекцијских служби, а специјалне јединице полиције истражују клинику.

В.Б.

Због истраге о трговини људским органима

СРБИЈА ТРАЖИ ПОМОЋ

Надлежни у Србији најављују да неће одустати од тога да се поуздано утврди да ли су у Албанији постојале клинике на којима су вађени и продајани органи отетих Срба са Косова.

Када је албанско министарство правде у року од само неколико сати одбило захтев српског тужиоца за ратне злочине Владимира Вукчевића да поново покрене истрагу о трговини људским органима у Албанији, постало је јасно да је овај процес, са поља права ушао у терен политике.

- Албанија је једина која може да спроведе истрагу, јер, као што znate, Хашки трибунал није за то надлежан - каже државни секретар Министарства правде Слободан Хомен. - Ипак, онај ко би заиста могао да изврши притисак је институција према којој Албанија има одређене интересе. А то је, пре свега Европска унија. Сматрам да ЕУ неће дозволити интеграцију земљама које не решите са питањима ратних злочина и помирења. Национални савет

за сарадњу са Хагом затражио је помоћ и од генералног секретара УН Бан Ки Муна, одмах пошто је бивши хашки тужилац Карла дел Понте објавила у својој књизи детаље о трговини органима. У писму Бан Ки Муну је наведено и да се према подацима Комисије за нестале особе републике Србије још не зна судбина 553 особе.

После књиге бившег хашког тужиоца и извештаја Хјуман рајтс воча, и Савет Европе је формирао комисију за истрагу о наводној трговини људским органима. За специјалног известиоца Парламентарне комисије је именован Дик Марти који је пре тога био главни тужилац за финансијски криминал у Швајцарској.

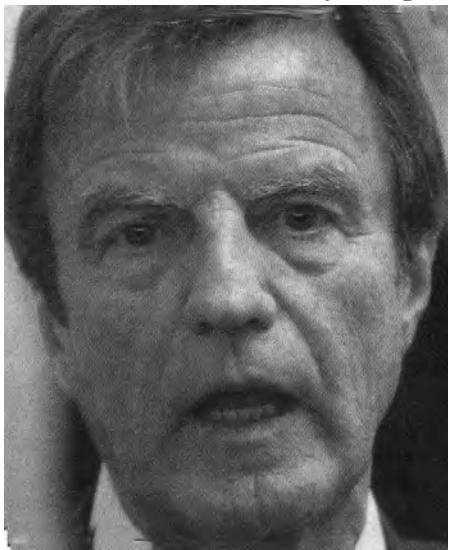
Ових дана, Тужилаштво за ратне злочине ће се поново обратити Мартију.

- Припремамо комплетан извештај са свим новим доказима које смо сакупили о трговини људским органима отако су ти наводи објављени у књизи бившег хашког тужиоца Карле дел Понте - рекао је Бруно Векарић. - Тај извештај ћемо осим њему, предати и Уједињеним нацијама. Нећемо одустати.

За разлику од многих европских административаца Кушнер ћути. Савест му још није прорадила пише “Курир”

Доктор за закључке

На састанку одржаном 13. марта 1999. године у Бриселу Бернар Кушнер и његови сарадници донели неколико одлука о поступању са Србима са Косова и Метохије. При-

Бернар Кушнер

ликом асанације терена, после пораза војске и полиције, употребити јаке агенсе како би се спречила идентификација погинулих уобичајеним патолошким методама, па чак и анализом ДНК. Медицинско особље НАТО-а не сме да пружа медицинску помоћ тешким рањеницима, већ их треба елиминисати еутаназијом

Челници НАТО-а 13. марта 1999. године у Бриселу на тајном састанку донели су одлуку о бомбардовању Србије. Истог дана у НАТО ратном штабу за санитет одржан је састанак. Председавао је Бернар Кушнер, који је већ тада био одређен за првог високог представника УН за Косово.

Према оперативном плану агресије на Србију, сан-

итет и екипе за санацију терена требало је да одиграју велику улогу након претеривања српских безбедносних снага са Косова. Кушнер је истицаша значај лекарских и медицинских екипа бацајући осврт на искуства из Хрватске и Босне. На овом састанку донети су следећи закључци:

1) Заплена свих санитетских возила од војске и полиције и њихово третирање као ратни плен. Командни кадар војске и полиције не сме се повући у Србију, већ треба да се задржи у циљу испитивања њиховог учешћа у ратним злочинима.

2) Приликом асанације терена, после пораза војске и полиције, употребити јаке агенсе како би се спречила идентификација погинулих уобичајеним патолошким методама, па чак и анализом ДНК.

3) Медицинско особље НАТО-а не сме да пружа медицинску помоћ тешким рањеницима, већ их треба елиминисати еутаназијом.

4) Задржати лекаре и медицинско особље српског порекла у покрајини после капитулације, да им се одузму личне исправе и да се обавежу на вишегодишње службовање у болници у Албанији.

5) Напуштену децу старости до осам година треба довести у већ спремљену војну болницу НАТО у Валони (Истражитељи Хашког трибунала су пронашли доказе о постојању ове болнице, у којој су заробљеним Србима вађени органи: бубрези, јетра, срце, кичмена мождина прим. аут.)

6) Лакше рањене војнике, полицијце и грађане српског порекла којима нису оштећени витални органи пребацити у војну болницу у Валони.

Припремио Д.Т.

Након девет година почело је озбиљније да се говори о несталим пацијентима психијатријске болнице у Штимљу

МОГУЋЕ ЖРТВЕ ТРГОВИНЕ ОРГАНИМА

О Јильјани Салим Јовановић из Бора, и Мирјани Пауновић из околине Књажевца, које су се лечиле у Штимљу не зна се готово ништа, иако је Центар за социјални рад у Бору више пута интервенисао да им се каже где су

Поводом истраге о трговини органима људи отетих на Косову, Тужилаштво за ратне злочине Србије доставило је државном тужилаштву у Тирани досије о четрдесет несталих пацијената психијатријске болнице у Штимљу. Према наводима Тужилаштва за ратне злочине истрагу о штићеницима Штимља водио је и КФОР.

Заправо радница у Центру за социјални рад у Бору Емилија Стојановић рекла је да је судбина две штићенице тог центра које су 1996. године пребачене на лечење у болницу у Штимљу и даље неизвесна. Она је казала да су Јильјана Салим Јовановић (44) из Бора и Мирјана Пауновић из околине Књажевца, 12. јануара 1996. године превезене из Бора на лечење у Штимље, јер за њих није било места у установама у Србији, али од тада се о њима не зна готово ништа. Везе са њима су прекинуте 1999. године када је на Космет ушао КФОР.

“Кад смо се заинтересовали за здравствено стање Јильјане Салим добијали смо уверавања да је добро. Међутим, када смо 2. јуна 2003. године, посредством Међународног црвеног крста, затражили да она буде превезена у Бор, добили смо информацију да је умрла десет дана после подношења захтева за њен транспорт”, рекла је Стојановићева, наглашавајући да је тек након захтева за

премештај у Бор у Центар посредством УНМИК-а стигла, 21. јула 2003. године, умрлица Јильјане Салим, у којој се наводи да је умрла десет дана пошто је затражен њен премештај. Од тада она је скинута са листе прималаца социјалне помоћи из Србије. Стојановићева, која је била њихов пратилац у транспорту до Косова 1996. године, закључује да је и судбина друге жене неизвесна. “Родбина старије жене Мирјане Пауновић је инсистирала да сазнамо шта се догодило са њом, и, на наш позив, албанске колеге су нам казале да је умрла. Инсистирали смо до та- мошњих албанских колега да добијемо документ о томе, али и поред обећања никада нисмо добили податке. Не знамо ни када је умрла, ни када је ни где сахрањена”, каже она. Када је КФОР најављивао долазак, пацијенти су пребачени у непознатом правцу, представља се у Албанију, а војници у болници нису затекли никога од њих.

В.Б

Научни скуп на Правном факултету у Косовској Митровици

СПРЕЧИТИ ТРГОВИНУ ЉУДИМА

Готово десет година се полуилегално обавља трговина људима на Косову и Метохији који су у надлежности међународних снага. Кад се каже полуилегално мисли се на чењеницу да то не чине само криминалне групе већ да су оне повезане и са неким људима из иностранства који имају и утицај и моћ да то прикрију, али се од тога добро окористе.

Део људи служи за секс-трафикинг, а део показало се и за трговину органима. О овим незаконитим радњама у које су били укључени и неки високи сада функционери Албанаца, говорило се на научном скупу који је организовао Правни факултет у Косовској Митровици под називом “Стоп трговини људима”, а учествовали су професори и студенти овог факултета, али и многи заинтересовани грађани.

В.Б.

Истрага Парламентарне скупштине СЕЧЕА СЕ ИЗВЕШТАЈ МАРТИЈА

Дик Марти, којег је одбор за права Парламентарне скупштине Савета Европе изабрао за известиоца о трговини људским органима на Косову, потврдио је да је започео рад на свом извештају.

- За сада не желим да радим у “директном преносу”. Желим да свој извештај пишем у миру - истако је Марти. Марти је, иначе, пре него што је одређен за известиоца између осталог, истицаша да је признање једностраности Косова грешка којом се крши међународно право, наглашавајући да је ово право кршено и када је НАТО бомбардовао Србију, а сматрао је и да треба покренути истрагу о последицама овог бомбардовања.

В.В.

На административном прелазу у Мердару извршена примо-предаја тела четворо киднапованих и убијених на Космету

ПРИСТИЖУ ЈЕДИНО У ЋОВЧЕЗИЈА

Породице преузеле тела Светислава Јакшића, Смиљане Стевић, Момира Максимовића и Бесима Рамоција. Родбина убијених, представници Удружења породица киднапованих и убијених, као и представници Комисије за нестале лица владе Србије изражавају своје незадовољство темом којим се одвија идентификација и условима по којима се врше примопредаје.

Сваки одлазак на административни прелаз у Мердару, значи да ће некој од породица бити предати посмртни остаци киднапованих и несталих Срба и неалбанца са Космета.

То се десило породицама Светислава Јакшића (80) из Приштине, Смиљане Стевић (79) из околине Куршумлије, Миомира Максимовића (53) из околине Штрпца и Бесима Рамоција (22) из Ђаковице. Њихова неизвесна судбина окончана је на најтрагичнији начин. Несрећни родитељи, деца и остали рођаци обневидели од суза за својим најдражима тражили су одговоре на питања; како је могуће да су ови људи различите животне доби и без икакве кривице могли да буду киднаповани и убијени и након доласка међународних снага, а да се девет година о њиховој судбини ништа не зна, до тренутка када се тела преузимају. Сада су испред њих само посмртни остаци њихових најдражих и мало правих података, једино потврде о идентитету. Сем у случају Бесима Рамоција, који је ватреним оружјем погођен у главу и карлицу, за остало троје није

утврђен ни тачан узрок смрти. Родбина је погођена и условима у којима им се предају посмртни остаци њихових најдражих, под шатором, давно исхабаним на ветрометини Мердара. Реагују и представници Удружења породица киднапованих и несталих, истичући своје нездовољство темом проналажења, ексхумација и идентификација тела убијених Срба и неалбанца, али и условима у којима се врши примопредаја посмртних остатака људи које је родбина прогнана са Космета сахранила далеко од својих неприступачних гробаља, попаљених и порушених цркава.

Надлежни из Комисије за нестале лица владе Србије немају одговоре на многобројна питања родбине киднапованих и убијених јер не могу да утичу на убрзање процеса проналажења њихових најмилијих, као ни на остале фазе расветљавање судбине још 547 Срба и неалбанца. Апелују на представнике међународне заједнице да се кривци изведу пред лице правде, а процес проналажења и идентификације вишестотина већ пронађених тела убрза. Ипак, мала је то утеша за

ове несрећне људе и за све оне који се још увек надају и верују да се чудо може дододити. У чуду више не могу да верују његове кћери Сузана Андрић и Виногорка Јовановић. Њихов отац Светислав Јакшић киднапован је 5. јула 1999. године у Приштини и одведен у непознатом правцу. Не могу њих две да верују да је некоме сметао човек у позним годинама и немоћан. Оца су ове две несрећне жене сахраниле на нишком гробљу јер су и саме сурово претеране пре девет година из Приштине.

“Не знам како је некоме сметао човек који је био у осамдесетој години живота и никада никога није ни вербално повредио, а камоли на који други начин”, запитала се Сузана.

Будимка Делић је јеџала над сандуком своје мајке Смиљане Стевић, питајући се колико је њена стara и немоћна мајка пропатила. Уплакана и опхрвана болом Будимка је више пута посртала над сандуком своје мајке.

Сцене испред сандука Бесима Рамоција и Миомира Максимовића још потресније. Одузет и заустављен је један млади живот на најсировији начин, као и једног средовечног човека пред којим је било још много ускраћених животних радости. Поново су погажени многи снови и надања. Њихова родбина дубоко погођена и огорчена желела је да свој бол и муку задржи за себе. В.Т.

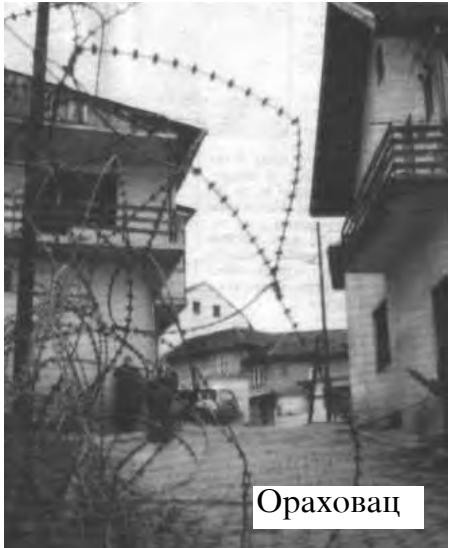

На Михољдан у Ораховицу

СЛЖРЉЕН КИДНАПОВАНИ КРСТА СТАНОЈЕВИЋ

Пре десет година отет је у тренутку када је отишao да спаси своју супругу Јасну која је била заточена у Дому здравља

На Михољдан су, на гробљу у порти цркве Успење Пресвете Богородице, сахарњени посмртни остаци Крсте Станојевића киднапованог јула 1998. године. Имао је тада 37 година. Крста је, желећи да спаси супругу Јасну заточену

Ораховац

од ОВК-а на радном месту у ораховачком Дому здравља, пошао на пут са кога се никада није вратио. Јасна је са још десетак радника Дома здравља остављена као талац у згради када је наоружана ОВК напала Ораховац. Доктор Александар Станојевић, Душко Патрногић и Ђорђе Ђорић су отети и одведені у непознатом правцу, а после два дана је одведен и Крста. Заточена у једној просторији, чула је глас свога супруга у ходнику. Покушала је да изађе, да га види, али наоружани стражари јој нису дозволили. Касније је од неких колега сазнала да је одведен ка Малишеву. Истога дана је са осталим женама - таоцима, пуштена, али њен супруг није. Почело је трагање. Сваки и нај-

мањи податак је био важан, сваког је саслушала, сваку вест покушала да провери. Један Албанац јој је пар месеци после киднаповања рекао да је Крста добро пошто је опет оперисан (Крста је мало пре киднаповања оперисао желудац). Операција коју је тај човек спомињао, како Јасна сада сумња, можда је била део вађења неких органа, о којима се у последње време говори.

После дугогодишњег трагања, обијања прагова наших и страних организација које су могле помоћи, породицу Крсте Станојевића, супругу и синове, је у марта 2007. године посетио председник Комисије за киднапована и нестале лица у Влади Републике Србије Вељко Одаловић и обавестио их да су у јами Волујак, пронађени посмртни остаци особе, за које је ДНК анализа извршена 9. марта 2007. године показала да су припадали Крсти Станојевићу. Тек сада,

после више од годину дана, породица је успела да их преузме и сахрани. Овом скупу су присуствовали, осим породице, грађани Ораховца и Велике Хоче да са породицом поделе тугу и бол. Од Крсте су се оправдиле његове колеге, чланови колективе ОШ "Доситеј Обрадовић" из Ораховца. У име породица киднапованих и несталих од Крсте се опростио координатор косовско-митровачке канцеларије Милорад Трифуновић

Иако је тога дана у Великој Хочи био присутан велики број радио и ТВ екипа нико није показао интересовање за сахрану још једне жртве албанских екстремиста. Крста је прва жртва киднапована 1998. године која је сахрањена у Ораховцу, док је већина од укупно 42-је киднапованих у ораховачкој општини јула те године, сахрањена по разним деловима Србије, где су њихове породице у расељеништву.

Сахрана Крсте Станојевића

Чланови београдске канцеларије Удружења породица киднапованих и несталих на Космету посетили Сремске Карловице

ПОКЛОНИЛИ СЕБИ ЈЕДАН ДАН

Једнодневни излет чланова породица киднапованих и несталих, био је довољан да се добије позитивна енергија, да се друже, прошетају заједно и забораве на ћрен своје свакодневне муке

Почели су да се окупљају испред хотела "Славија" у Београду. Аутобус у коме су били чланови Удружења породица киднапованих и несталих на Космету, окупљени у београдској Канцеларији кренули су пут Сремских Карловаца..

Док су пристизали на њиховим лицима видела се сета и умор. Родитељи киднапованог и убијеног Ивана Челића, Драгана и Момчило једва су се кретали и помажући једно другом да пре-броде бројне препреке на улицама. Госпођа Драгана, уз помоћ штапа, била је упорна и поред видног грча на лицу због болова које је трпела, да не изостане за осталима.

За сат и по удобне вожње група је стигла у Сремске Карловце, где је обишла културно историјске споменике. Осим

чувене карловачке Гимназије њихову пажњу су привукли бисери историјско уметничке вредности Сремскокарловачка Богословија и Музеј у којем се чувају изузетно вредна и ретка дела, литургијски и уметнички предмети који потичу из Хрватске, из живих православних цркава Далматинске, Осијечко-пољске, Славонске и Барањске и делом Сремскомитровачке цркве. Надахнутом при-чом некадашњи ректор Богословије г-дин Марко Шћепановић говорио је о историји овог краја. Чланови породица су осе-тиле неку врсту олакшања, а поис-товаћивање његове судбине са суд-бинама прогнаника и упут да се мора даље. Био је то знак да нису сами и да их много људи разуме и схвата њихову бол.

Обилазак Стражилова, споменика Бранку Радичевићу и вишесатно дружење и шетња позитивно су утицали на све њих. Овај излет није организован само као туристичка посета већ и у оквиру психолошко социјалних радиони-ца које имају за циљ да окупе

чланове породица киднапованих, да им омогуће да се друже и изађу из свакодневних обитавања, и почну да размишљају и о нечим другом позитивнијем. Да је то стварно тако видело се при повратку ове групе излетења. Сви су били презадовољни и на лицима су им били осмеси. На растанку су били једногласни:

- Било нам је лепо, погрешили би смо да нисмо пошли. Ако буде још оваквих излеста немојте нас заборавити, позовите нас.

Председница београдске Канцеларије Удружења породица киднапованих и несталих Верица Томановић каже да се показало да овакав вид дружења много значи породицама, а сваки позив њима значи да нису заборављени и да неко мисли о њима и саосећа са трагедијом која их је задесила. Да имамо могућности чешће бисмо организовали овакве једнодневне излете, омогућили унесрећеним породицама да бар на кратко забораве суморну свакодневницу, друже се и разговарају о обичним стварима - рекла је она. М.М.К.

Деце из Косовског Поморавља посетила Суботицу

ДРУЖЕЊЕ ЗА ПАМЋЕЊЕ

Група од 45 деце из Косовског Поморавља у организацији НВО "Дечја радост" из Гњилана са седиштем у Шилову, боравила је недавно три дана у Суботици на позив тамошње осмогодишње школе "Соња Маринковић".

- Презадовољни смо. Наша домаћини су нас дочекали изванредно тако да ће то деца памтити целог живота. Организовали су за малишане посету разним културно историјским знаменитостима Суботице и околине. Деца су била на Палићу, у једној од тамошњих ергела- каже координатор НВО "Дечја радост" Зоран Максимовић. Деца су добила бројне поклоне, а малишани су на путу за своје домове на Косову посетили и Маракану, стадион фудбалског клуба Црвена Звезда, где су се срели с фудбалером Огњеном Короманом који им је уручио новчану помоћ. Подсетимо на НВО "Дечја радост" брине о малишанима без једног или оба родитеља, деци из најугроженијих средина у региону и болесној деци.

У Руском дому у Београду одржана свечана скупштина друштва српско-руског пријатељства

СРПСКО И РУСКО СРЦЕ У ИСТОМ РИТМУ КУЦА

У свечаној сали Руског дома у Београду одржана је 9. децембра свечана скупштина Друштва српско-руског пријатељства под руковођством Иване Жигон, на којој је представљена нова интернет презентација Друштва и резултати који су постигнути током седам година постојања. Уручене су нагrade и плакете појединцима који су дојриносили раду Друштва

Посетиоци сајта, биће у прилици да прочитају изабрана дела српске и руске поезије, упознају се са историјом српско-руских односа и погледају и чују шта о нашим односима мисле истакнути уметници и интелектуалци попут Никите Михалкова и Емира Кустурице. Представљене су и оне активности које до сада нису биле пропраћене у медијима, пре свега остварена сарадња са Владом града Москве која је донирала 13 шлепера хуманитарне помоћи затим Дани кул-

туре Косова и Метохије у Москви, изградња села у општини Исток путовање 520 деце у Русију у трајању од месец дана, објављивање књиге "Мо-

жури" је уручена Андрији Мандићу који је био спреман на тринаестодневну жртву глађу и на тај начин исказао своју љубав према Косову и Метохији.

је детињство" која садржи 250 дечијих цртежа за које је деци уручено 150 компјутера и новчана награда и више од 300 концерата на Косову и Метохији на којима су учествовали и руски уметници.

Специјална награда од стране ансамбла "Косовски бо-

Свечаност у Руском дому је посебно увеличана песмом и игром ансамбла "Косовски божури" и "Шарски нарциси" које је основала, које подржава и обучава велика драмска уметница председница Друштва српско-руског пријатељства Ивана Жигон. М.М.К.

Међународни комитет Црвеног крста примењује нови начин у помагању породицама киднапованих и несталих

КАКО УБЛАЖИТИ ПАТЊУ?

Ономе кога задеси несрећа тог интензитета каква се сручила на чланове породица којима су киднаповане и нестале драге особе, потребна је стручна помоћ психолога и осталих стручних људи који ће их упутити на који начин да превазиђу тај стрес који их је задесио. Они морају да науче да живе са болом, да ублаже патњу, да наставе и доведу свој живот до нормале колико год је то могуће. Стручни тим окупљен у Међународном комитету Црвеног крста објавио је недавно приручник психосоцијалне помоћи породицама киднапованих и несталих које су доживеле велику трагедију отмицом члана породице, али и губитком свога дома, прогоном из завичаја и отимањем покретне и непокретне имовине. Ова хуманитарна светска организација издала је публикацију на 220 страна и насловила је "Практични приручник за особе које су пратња породицама несталих лица".

Приручник има велики значај јер је настало уз помоћ родбине несталих која је износила конкретне проблеме са којима се суочава, а не може сама да их превазиђе.

Д.Т.

Хуманитарна помоћ самохраним мајкама пртераним са Космета

ЛОДЕЉЕНО ПОКУЋСТВО

У организацији Удружења породица киднапованих и несталих са Космета канцеларија у Краљеву подељено је покућство.

Реч је о целокупном намештају за једнособан стан, за 52 породице самохраних мајки које су са Космета избегле 1999. године у Краљево, Крагујевац, Брњачку Бању и Чачак. Ову до сада највећу и најскупљу донацију обезбедила је невладина организација "Адра" из Немачке уз подршку немачке владе.

Свака од 52 породице добила је по избору електрични или шпорет на дрва, сто са шест столица, комплетну гарнитуру висеће кухиње, радни кухињски сто и судоперу, сет посуђа, три кревета, регалски плакар за собу и машину за веш, фрижидер или замрзивач.

Надица Благојевић, из Зочишта код Ораховца, самохрана мајка троје деце, збринута у Ковачима, је добила покућство, шпорет и три кревета.

- Ово су ствари које су нам биле неопходне, а за шта ја немам новца да купим - каже Надица.

- Од сада свако од моје троје деце имаће свој кревет.

Директор немачке "Адре" Френк Брнда, који је боравио у Краљеву и надгледао расподелу помоћи, истиче да сама "Адра" обезбеђује десети део износа помоћи а да немачка влада финансира све пројекте са деведесет посто. "Адра" је, према његовим речима, више десетина сличних хуманитарних пројеката у Хрватској, на Космету и у Србији, а сваке године почев од 1999. године избеглицама и пртеранима се на овим просторима подели помоћ која достиже вредност од око 300.000 евра, а да је у почетним годинама тај износ премашивао и милион евра. Ове пројекте подржава Пакт за стабилност коме је циљ, према тврђњи Брнде, да се проблеми с краја прошлог века на Балкану отклоне у што је могуће краћем року и безболније и да су у средишту пажње

управо избеглице које су и најтеже поднеле драматичне године распада СФРЈ.

- Овај пројекат је почeo у јуну и завршио се крајем септембра - каже Френк Брнда. - Вредност је 155.00 евра, а обухваћено је 128 породица са укупно 508 члanova.

Највећи део ове помоћи дистрибуиран је посредством краљевачке канцеларије Удружења породица киднапованих и несталих са Космета.

- Прошле године обезбедили смо и поделили 2.500 кубних метара за огрев, а сличну количину обезбедићемо и за предстојећу зиму.

Стручни сарадник краљевачке канцеларије Удружења породица киднапованих и несталих са Космета Драган Јовановић, наводи да се помоћ "Адре" тиме не завршава.

- Протеклих месеци спровели смо анкету у породицама самохраних мајки у намери да сазнамо да ли постоји интересовање за почињање властитог посла, како би се те породице социјализовале и егзистенцијално осамосталиле, тако да смо сачинили детаљну анализу њихових потреба и списак доставили "Адри" - каже Јовановић.

Према његовим речима, расподела основних средстава за почетак послова заинтересованих избегличких породица биће у оквиру једне од наредних акција које ће краљевачка канцеларија Удружења породица киднапованих и несталих са Космета реализовати у сарадњи са "Адром", која већ разматра модалитет обезбеђивања потребног алата и прибора. Када будемо заокружили ту финансијску конструкцију - истиче Јовановић - они који желе, на пример, да оснују фирму за вођење књиговодства добиће по два рачунара и штампач, заинтересовани за отварање пекарске радње пекарски сет, затим комплетан столарски алат, аутомеханичарски, браварски, па и моторне тестере за оне који би се упустили у послове сечења дрва за огрев. Д.Т.

Прошло је девет година од отмице брачног пара Митић

НИ РЕЧИ О СТРАДАНИЦИМА

Слушајући потресну причу Смиљане Ђекић и њене сестре Веселинке Станисављевић, две тихе крхке жене чији су погледи немирно лутали док су говориле, запитах се откуд им толика снага да издрже све те несреће које су их тукле.

Од 12. јуна 1999. године њихов се живот тотално променио. Уместо честих обиласака родитеља у селу Муштиште оне су се дале у потрагу за њима.

Наиме, тог дана мештани из овог суворечког села кренули су у избеглиштво, бежећи пред албанским екстремистима. О њима двома нико није знао где су. Нестали су тада и до данашњег дана нису пронађени. Но нису из њихове породице само они страдали. Јованина мајка Тонка је такође била жртва терора. Гледала је како јој сина

спаљују заједно са кућом. Ту бол није издржала. И њихов зет Божа је киднапован заједно са кумом Браниславом Рашковићем. Нико од њих ни након више од девет година није пронађен.

била превелика.

- Причале су нам комшије да су и наши родитељи кренули са осталим мештанима, али су с обзиром да су нешто ствари што су успели да узму натоварили на мотокултиватор, много спорије од других ишли.

Да ли су изостали па их је неко отео, или су одвојени из колоне неприметно, или су се можда вратили да узму још нешто од ствари, никада тачно није утврђено. Сигурно се зна једино да су отети и да до данашњег дана

Ђерке Јоване и Станислава су очајне и кажу да су одмах хтели да оду до Муштишта, иако је етнички било потпуно очишћено, да траже своје родитеље, али им нису дозволили јер је опасност

потрага за њима није узнатреповала ни мало. Повећава се једино туга њихових кћерки, које тугују за родитељима несрећне што су у тим годинама били заточени.

У посети селу Душанову, код Призрена узурпирана сва српска имовина

СЕЛО “ОЧИШЋЕНО” ОД СРБА

Српске куће спаљене и срушене до темеља а Албанци узурпирају плацеве око кућа чији су власници Срби

У селу Душанову, код Призрена до прве половине јуна 1999. године, живело је педесетак српских породица. Доласком међународних снага које су тада немо посматрале како Албанци тероришу Србе из овог села морали одлазе са својих вековних огњишта. Остало је једино породица Радивојевић која је чврсто одлучила да остане у кући. Никола, учитељ у пензији, са супругом Радмилом и сином Војканом данима је након 14. јуна 1999. године одолевао свакодневним притисцима: малтретирању, претњама и застрашивањима. Пошто је упорно одбијао да се исели. Дане 28. јуна 1999. године група албанских терориста усрд бела дана, је на очиглед супруге Радмиле киднаповали Николу и одвели га у непознатом правцу. Након неколико дана измасакрирано тело Николе Радивојевића пронађено је у једном шипражју, надомак села. Након овог свирепог убиства, супруга Радмила и син Војкан морали су да оду из своје

прелепе куће, како би спас потражили у Призренској богословији, а након неколико месеци отишли пут Србије. Радмила данас са својим сином живи у Смедереву, а кућа у селу Душанову код Призрена је спаљена и порушена, као и све српске куће у овом селу. Када смо ових дана посетили село, нисмо га препознали. У селу су никле велелепне куће које су саградили Албанци из суседних села и из Албаније. Од српских кућа ни трага. На једном броју српских плацева, на којима су биле куће, све је сравњено до темеља. Број становника у овом селу је угростручен. Један Албанац из овог села, каже да су се мештани договорили ко ће чији српски плац да купи и то по цени коју они буду одредили. Један број српских плацева је ограђен високим бетонским зидовима, док су на неким српским плацевима већ саграђени објекти.

Од 14. јуна 1999. године Душаново је остало без Срба. До 1963. године ово село, надомак Призрена, било настањено искључиво житељима српске националности. Али, како су године пролазиле Срба је било све мање, Албанаца све више. Крајем 1998. године у овом селу живело је педесетак српских и преко две хиљаде албанских породица. Сада Срба више нема. Тако је још једно, српско село на подручју призренске општине албанизовано.

М.Тодоровић

Неизбрисиви трагови злочина над Србима у призренској општини у другој половини 1999. године

Ко је преживео сада је у гету

За свирепа убиства и киднаповања Срба на подручју призренске општине још увек нико од злочинаца није одговарао. Од шеснаесторо Срба из села Дојнице, надомак Призрена, нема ни ћира. Срби убијани и киднаповани из кућа, станица, па улице, у продавници

Тај јун 1999. године био је дан када је отпочела невиђена хајка над недужним Србима из Призрена и околних села само зато што су одлучили да остану у свом завичају. Одласком припадника ВЈ и МУП-а Србије сваког дана, у присуству припадника КФОР-а, убијан је најмање по један Србин. У невиђеном зверском пиру Албанци нису штедели ни жене ни децу, убијали су и киднаповали све што је српско.

Убиства су се дешавала на улици, у продавници, у стану, у сопственој кући или дворишту. У периоду од 12. јуна, па до краја августа 1999. године, на најсвирепији начин убијено је неколико десетина Срба. У сред бела дана у својој кући су заклани Панта Филиповић и Марица Стаменковић. Милорад Цуцурковић, убијен је у свом стану, а док су његову супругу албански екстремисти обесили у подруму. Иста судбина задесила је и Крсту Јовановића и његову супругу Гордану. Чедомир Бабарогић, заједно са супругом Олгом убијен је у својој кући, а док су Јездимир Нештић и његова супруга Ђурка заклани у својој кући. Иста судбина задесила је и Драгана Шундрића, Радослава Крстића, Илију Симића, Божидара Чепића, Витку Мирчевића, Стојадина Марковића, Милана Станића, Босиљку Ракић, Николету Николић, Зорана Стојановића, Божидара Тенића, Вита Стојановића, Здравка Јокића и још на десетине осталих Срба из Призрена и околине. Сви ови људи убијени су на најсвирепији начин. Остали су киднаповани, а о њиховој судбини још се ништа званично није сазнalo. Све се ово, нажалост, догађало на очиглед припадника КФОР-а и УНМИК-а, којима изгледа није много стало да заштите преостали српски живаљ у

овом крају Метохије.

Нису поштећени ни Срби у селима на подручју призренске општине, који на време нису успели да побегну од разуларених банди. Случај који се догодио 27. јуна 1999. године у селу Дојнице, надомак Призрена, један је од најтрагичнијих догађаја у овом периоду. Тог дана, у ово село упала је група до зуба наоружаних Албанaca. Најпре су опљачкали читаво село, а потом га запалили.

Међутим, шта се догодило са шеснаесторо Срба који су се тога дана нашли у својим кућама, још ништа није утврђено. По једној верзији терористи су их све заједно затворили у кућу у центру села, а потом их запалили. По другој, сви су стрељани и закопани надомак села у заједничкој гробници. Шта се заиста догодило са Трифуном, Наталијом, Богданом и Живком Стојковић, са Тамаром и Момирком Радивојевић, Јефтром и Босиљком Спасић, Чедом и Мирјаном Антић, Васиљком Николић, Милицом, Славицом и Властом Стевановић, Драгом и Срећком Ђекићем, још није познато, иако је од овог незапамћеног злочина прошло девет и по година. Овај свирепи злочин и сва остала убиства натерала су преостали српски живаљ да спас од албанских терориста потраже у призренској Богословији.

Само почетком јула 1999. године у Богословији је пристигло преко 250 Срба из Призрена и околних села. У Богословију су пристизали Срби са поломљеним рукама, ребрима, крвавих лица, а било их је испребијаних до бесвести. Како су шесторо Срба из села Љутоглава, код Призрена, остали у животу, право је чудо. Попут нису успели на време да оду из свог села, њих су албански

терористи одвели у суседно село Грејковице, код Суве Реке. Ту су их девет дана тукли и мучили. Најгоре су прошли Димитрије Спасић и његов син Драган. Они су везаних ногу, по неколико сати главом на доле висили на једном дрвету у центру села, а потом су их до бесвести тукли по читавом телу. Да није било једног Албанца који је препознао своје компије и случај пријавио КФОР-у нико од шесторо Срба из Љутоглаве не би остао у животу. Сличну судбину доживео је и Паун Симић из Средске, Добрала Петровић из Призрена, Срећко Јакшић из Душанова, код Призрена и многи други. Вишемесечни живот у призренској Богословији није био нимало лак. Објекат је био огађен бодљиковом жицом, а заточени Срби кретали су се само у дворишту Богословије.

Неизбрисиви су трагови злочина над Србима на подручју призренске општине од стране албанских екстремиста и терориста. Циљ им је био да овај део Метохије очисте од становника српске националности. У томе су, по свему судећи, успели. Данас је, Призрен древни царски град остао без Срба. Мало је оних који би се у њега вратили. Слична је ситуација и у сеоским срединама. Села су без Срба, осим четрдесетак повратника у селу Новаке, код Призрена и око 250 на подручју Средачке жупе.

Живот преосталих Срба на подручју призренске општине није нимало лак. Живе у гету, без слободе кретања и без егзистенције за живот. Зато се веома мали број њих одлучује да се врати на своје огњиште. А како године пролазе, о повратку више неће бити ни речи.

С.М.

Призрен

Исповест Драгане Челић, мајке отетог и убијеног Ивана

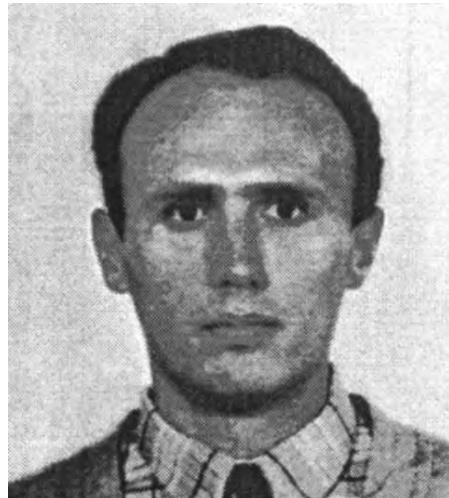
НЕ ЗНАМ КАДА МИ ЈЕ ТЕЖЕ БИЛО

Године иничекивања и неизвесности биле су очајно тешке, сазнање да је мој Иван убијен ме је поштуну сломило, али због моје породице моја исцптина не сме никога да оиштечејује

Четири године након киднаповања инжењера Ивана Челића запосленог у ЕПС-у, породици је саопштено да је мртвав. И данас, девет година од дана када је у сред центра Приштине, испред хотела Гранд отет (14. јуна 1999.) његови родитељи и браћа не знају који им је период болнији. Неизвесност и страх за његов живот, или дани након сазнања да га више нема. Ових дана смо разговарали са госпођом Драганом Челић, мајком Ивановом која је преживела страхове у Приштини у време када је КФОР дошао да успостави ред и мир у Покрајини и да брине о сигурности свих људи. А колико су “ревносни” били, најсликовитије се види кроз причу госпође Челић која и данас после девет година трпи страховите последице, физичку и духовну бол због ничим изазваних батина и малтретирања које је претрпела у своме граду.

- Два дана након доласка КФОР-а, Ивана су из ЕПС-а где је радио позвали да хитно дође на посао. Било је то 14. јуна 1999. године. Купио је хлеб и млеко за децу, донео кући и након тога сео у свој голф и пошао на посао. Никада се више није вратио. Распитивали смо се, тражили га, пријављивали свим могућим надлежним службама, Црвеном крсту, али резултата није било. Сазнали смо једино да је отет испред “Гранда” и да су му и кола некуд одвезли. У међувремену нам је јављено да је цела породица маркирана за ликвидацију, те је отац Сава, Иванову супругу Весну

и децу пребацио у Пролом Бању. Један Албанац нам је дојавио да сви мушкарци морају да се склоне, те сам тако ја остала, да чувам стан а супруг је отишао у Белољин. Испред моје зграде у првом улазу неколико дана после пресрећу ме четворица и туку толико јако да су ми поломили ребра, леву руку, обили ми стан и узурпирали га, а припадници КФОР-а су то посматрали док су пунили воду у цистерну и наравно нису реаговали. Вероватно да сам имала потрес мозга јер нисам могла да кажем ни

Иван Челић

као што видите - инвалид. Они су ме таквом начинили - Албанији који су тада кидисали и уништавали све што је српско.

Душа ми је рањена. Непробол је мој сапутник, али се трудим да то пред децом не покажем, да утешим супруга који такође дубоко пати. Но, има нешто што ни дан данас не могу да схватим. Толико колега, другова руководилаца мога Ивана, а да нико од њих ни једном не окрене телефон и запита како преживљава његова супруга са децом.

Није у питању новац, мада је и он веома битан, али сазнање да нисте сами, да неко запита треба ли ти шта, па макар никада не дао тој деци ништа, олакшало би им бол јер би знали да су њиховог тату људи волели и ценили. Но, свако нека ради по својој савести. Ми ту не можемо ништа. Али, можемо да се дубоко захвалимо Цркви која је за Иванову породицу обезбедила смештај. Јесте 16 квадрата али их нико није ћушкао и сельакао. Дали су и 2.000 марака помоћи и зато им велико хвала. Хвала што брину о угроженим људима, јер ми знамо да Црква нема пару, али ето прикупили су и помогли. Моји унуци то враћају тако што су добри ѡаци и још боља и примеренија деца.

М.М.К.

Отац и мајка Ивана Челића

како се зовем људима који су ме примили у камион, сместили ме међу неку бурад и ствари и пребацили иза административне границе са Србијом. Наша полиција нису знали шта ће са мном онако поломљеном и изубијаном и ја сам отишла до прве куће у Белољину позвонила у десет сати увече и ту добила помоћ. Пребацили су ме у кућу где је био мој супруг и од тада па до данашњег дана траје моје лечење. Ходам уз помоћ штапа, стално сам под терапијом и мој живот је мучан. Након вести да су пронашли Ивана у мени се нешто сломило и више не знам да ли ми је теже сада, или ми је она неизвесност која ме је убијала психички била гора.

Но, човек мора све да истрпи, ако ни због чега онда због остale деце и унука. Физички сам

Године протекле у ишчекивању

МУЖЕ СА КОЛИМА ЖИВЕ ПОРОДИЦЕ КИДНАПОВАНИХ И НЕСТАЛИХ

Много је година протекло у ишчекивању, све наде да ће се Ахмед вратити су изгубљене када су његови остаци пронађени пре два месеца у необележеном гробу у шуми поред Ђаковице. Сахрањен је пре неколико дана. Чекали су да из Швајцарске стигну његова супруга и ћерка, које су одмах после бомбардовања отишле из Призрена, док је Ахмед остао да чува стан. Након његовог нестанка у стан се уселила једна албанска породица која у њему живи и данас. Ахмедова сестра и њена породица сумњају да је баш то разлог што је њен брат убијен.

Стрпљиво, по ко зна који пут, понавља детаље у вези са Ахмедовим нестанком од пре девет година. О трагичним до-гађајима говорила је господину Милошу Алигрудићу, који је у својству потпредседника Парламентарне скупштине Савета Европе у три наврата посетио Косово и Метохију и разговарао са породицама киднапованих и несталих. Много је људи било ту, али више немају ни воље ни снаге да понављају своје приче, на које су многи до скора били и глуви и неми.

Раде Дунић, председник СО Гораждевац прича о отмици Владе Вуловића, његовог рођака из села Лабљана код Пећи, који је нестао 16. јуна 1999. године.

- Владо је лично чувао и

сачувао 120 Албанаца. Крио их је у својим шталама. Кад су се повукле наша војска и полиција, они су му рекли да не треба да се сели, да ће они сада њега чувати, као што је он њих. Изгледа да нису могли. Чуо сам да се сакрио у кућу једног комшије Албанца и да он и његова породица нису хтели да га одају. Кад су дошли из УЧК почели прво да ткук домаћина, па онда и остале укућане. Владо се сам предао. Одвели су га и никад га више нико није видео - прича Дунић.

Слична је и судбина Предрага Драговића из Пећи, који је нестао четири дана после Влада. Он је са једним пријатељем Муслиманом отишао да купи цигарете и никада се није вратио.

- Један Албанац нам је рекао да је жив и да ће га пустити ако дамо 5.000 марака. Платили смо, али више никад видели ни новац ни тог Албанца - објашњава Милосав Максић, Драговићев сестрић.

И ређају се исповести једна за другом, и на жалост свака слична предходној. Зрачак наде, па поразно сазнање да је у питању или превара из користорубља или лажно добијена информација. Таман би им саопштили да су дошли до неких резултата, променили би се истражитељи, а са сваким новим истражитељем истрага је почињала испочетка и претходна документација би нестајала, и тако годинама - објашњава Милош Алигрудић, члан парламентарне скупштине Савета Европе.

Задатак да разговара са породицама несталих дао је, каже, сам себи. Извештај, који ће ускоро предати Дику Мартију, кога је Парламен-

тарна скупштина Савета Европе именовала за известиоца за ово питање, треба да та трагична збивања представи на другачији начин, кроз причу људи који су директно погођени овом несрећом. С.М.

Уредити законом проблематику несталих на Космету и чланова њихових породица

ИЗЈЕДНАЧИТИ ПРАВА НЕСТАЛИХ И БОРАЦА

Непостојање законске регулативе породицама несталих ускраћује основна људска права, располагање имовином, коришћење пензија и здравственог осигурања

Удружење породица киднапованих и несталих лица на Косову и Метохији, упутило је Влади Републике Србије, односно ресорним министрима Горану Богдановићу, Снежани Маловић, Светозару Читлићу и Расиму Љајићу као и Вељку Одаловићу захтев да се путем законских норми коначно уреди проблематика несталих и страдалих лица у Покрајини. У захтеву се између осталог наводи да је недопустиво да више од десет година од првих киднаповања Срба и неалбанаца, држава није успела да правно уреди стицање и остваривање посебних и општих права тих људи. Остале државе у региону су то урадиле путем више закона и подзаконских аката.

Председница Удружења породица киднапованих и несталих лица на Космету Верица Томановић сматра да законом треба уредити прво појам несталог и киднапованог лица, што сада не постоји.

Затим, треба обратити дужну пажњу члановима породица несталог лица кроз нематеријална права, а то подразумева да сазнају истину о његовој судбини, безусловно ослобађање превивелих, право да им се предају посмртни остаци, ако је лице више живо, право да се чланови породица које имају јединствен интерес удржијују, да им се олакша прибављање исправа и томе слично.

Битна су материјална права, почев од надокнаде трошкова око сахране, привремено управљање његовом имовином, право на здравствено осигурање и сва остале права која имају остали грађани.

За жртве киднаповања, као и за страдале припаднике војске њихове породице треба да користе права бораца - каже Верица Томановић, председница овог Удружења.

ММК.

Породица Столић из Штимља скоро десетију трага за Слободаном који је киднапован испред своје куће

НАДАМО СЕ ДА ЂЕ СЕ ВРАТИТИ

Приближава се десета годишњица ишчекивања и наде да породици Столић стигне вест да је њихов Слободан жив и да ће се ускоро вратити кући. Сваки дан од тог 13. јуна када је испред своје куће у Штимљу киднапован, значи нови дан за трагање, обилазак надлежних институција, распитивање о детаљима последњих момената пре него што је отет. И тако пуних девет и по година.

Његова супруга Дивна са децом цео избеглички живот посветила је трагању за Слободаном. Био је дугого-

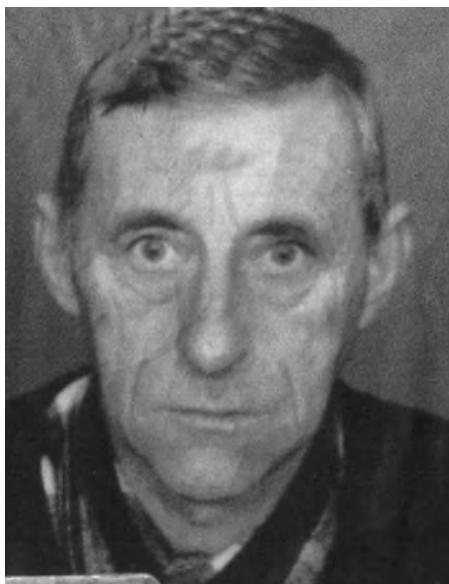
Наставља се "Врзино коло" у истрази о несталим пацијентима из Штимља

КОСОВСКО МИНИСТАРСТВО НЕ ЗНА НИШТА О ШТИЋЕНИЦИМА

Још увек нема званичних информација у Министарству за рад и социјална питања у косовској влади да Тужилаштво за ратне злочине истражује нестанак пајијената психијатријске болнице у Штимљу током 1999. године након што су припадници КФОР-а пријавили неправилности у овој болници УНМИК-у и Комисији Србије. Болница је тада преконтролисана, а представници српске Комисије нису пронашли ни једну од 48 особа које је КФОР поименце назначио у извештају. То је тужилаштво навело на сумњу да је 40 болесника Специјалног института Штимље 1999. године одмах по одласку КФОР-а изведен из болнице усред ноћи и комби возилима која су виђена на граничном прелазу са северном Албанијом, одведени у ту земљу. Ненад Рашић, министар за рад и социјална питања у косовској влади, каже: Први пут то чујем. Немам никакав извештај о томе. Међутим, то не значи да нећу покренути иницијативу у кабинету да се предузму кораци у том правцу, како би се разоткриле све

дишњи радник у Штимљу и управо је највише помагао Албанцима за које она сумња да су га отели.

- Након киднаповања смо се обратили свима онима за које смо сматрали да могу да нам помогну, па макар и са

Слободан Столић

најситнијим детаљем о његовом кретању тога дана, поготово

о људима који су га насиљно одвели. Данима смо трагали да бисмо једног дана добили информацију да је заточен у Дому за ретардирана одрасла и малолетна лица у Штимљу. Одмах смо отишли тамо, али њега тамо није било. Нисмо прекидали потрагу. И сада без обзира на тако дуг временски период који је протекао од отмице, ми не губимо наду. Молимо људе да ако било шта о њему знају јаве и прекрате ове дугогодишње муке.

Свака нова информација би добро дошла - каже Слободанова супруга Дивна која је бежећи пред насртајима и прогона екстремиста себи и својој деци уточиште нашла у Крушевцу, у Блачкој улици број 48. То је адреса на коју сви они који знају нешто о судбини Слободана Столића могу да јаве његовој породици.

сумње.

Рашић каже да ради у Министарству од јануара ове године и да му о томе никакав извештај није предат. Иначе, у Штимљу постоји Специјална болница за психијатријске болеснике, где у Специјалном институту борави 61 штићеник, док у две специјално опремљене куће такође у овом граду борави 21 особа. Директор Специјалног института у Штимљу Берат Жимиштоку каже да на територији Космета, осим института две куће у Штимљу, постоји још пет кућа у којима су смештени болесници, тако да на територији Космета у овим специјалним установама борави 130 штићеника са Космета и из Србије. Има Албанца, Срба, Рома, али и Мађара. Тако је у Урошевцу под даноноћном негом, како каже Жимиштоку, 10 штићеника, колико их је и у Косовској Каменици, исто толико деце има и у Грачаници, док су у по једној кући у Вучитрну и у Дечану, под здравственим надзором, не само лекара већ и осталог медицинског особља, по девет штићеника. И директор Специјалног института у Штимљу није могао да нам пружи било какав податак у вези са нестанком 40 психички оболелих лица, мада је обећао да ће покушати да ускоро да одговоре на та питања.

В.Б.

Тачи негира наводе Карле дел Понте да је постојала трговина органима

ТО ЈЕ ИЗМИШЉОТИНА

- Карла и Београд хоће да руше углед

Косова! - каже Тачи.

Косовски премијер Хашим Тачи у емисији "Кажипрст" Б92 одбацио је као "измишљотине" оптужбе да је у организацији ОВК у северној Албанији, током рата 1999. године и непосредно после овог сукоба, организована трговина органима отетих Срба. Јавност је за ове језиве приче сазнала после објављивања књиге бивше хашке тужитељке Карле дел Понте.

Хашим Тачи

Тужилаштво за ратне злочине

Србије покренуло је претк rivични поступак поводом овог случаја којим се уједно бави и Дик Марти, специјални известилац Парламента скупштине Савет Европе. Упркос томе, Тачи овај случај назива "измишљотинама Карле дел Понте и Београд како би се нарушио углед Косова".

У интервјуу Тачија који се односи на могуће најјезивије злочине током поменутог рата се каже:

Б92: - Зар мислите да је Београд у стању да инструише Карлу дел Понте и Хјуман рајтс воч да лажу?

Тачи: - Не бих рекао да не може. Ја не патим од параноје, али може се и то десити.

Б92: - Али нисте спремни да истражујете овај случај?

Тачи: - Овај случај се истражује.

Б92: - Ваше судство ради на томе?

Тачи: - Домаћи и међународни органи на томе раде.

Б92: - Докле се стигло у истрази? Да ли као премијер знате?

Тачи: - Нисам истражитељ и тужилац, ја сам председник Владе Косова.

Б92: - Питам да ли сте се можда интересовали?

Тачи: - Јесам. И ви можете да добијете те информације од домаћих и међународних органа. све је то чиста измишљотина.

Припремио Д.Т.

Државни органи редовно обавештавани о трговини органима

БИНЂИЋА САРАДНИЦИ УБЕЂИВАЛИ ДА НЕ РЕАГУЈЕ

Српске службе безбедности су државном врху редовно достављале информације о трговини људским органима на Космету, али су сарадници Зорана Ђинђића говорили и убеђивали да су то бајке и да ишошто не треба да реагује

Још у периоду од 2000. године па до 2003. године српски државни врх је посредством безбедносних служби добијао извештаје да се на Косову и Метохији чинило нешто страшно и да је цветала трговина људским органима киднапованих Срба. Како преноси "Курир" један високи функционер Министарства унутрашњих послова је тражио од премијера Зорана Ђинђића да званично не реагује и не тражи објашњење од међународних снага на Космету.

- Постојало је на десетине извештаја, забелешки и информација о трговини људским органима на Косову и у северној Албанији. Све иницијалне информације су детаљно проверене и показале су се тачне, бар већина њих. Већ крајем 2001. године цела шема била је потпуно јасна, и наши оперативци су имали детаље: имена људи, организаторе, ко све учествује, извршиоце, локације... Једини проблем је био што су у цео посао биле упутљане не само међународне снаге на Косову него и делови две велике обавештајне службе, које су логистички стајале иза операције - тврди саговорник "Курира".

Међутим, и поред јасних и недвосмислених података, реакција српских власти је изостала.

- Српска влада је морала да затражи од КФОР-а и цивилног администратора за Косово да истражи све ове наводе, или да у смелијем сценарију организује тајну акцију спасавања људи који су се налазили као таоци албанских терориста. За то је постојала добра воља, али је касније под притиском једног члана владе, чија је аргументација била да се ради о несоздиљним тврдњама и "дечјим бајкама", Зоран Ђинђић практично убеђен да није реч о истини. Тада министар је чак рекао: "Зоране, то су невероватне ствари. Направићеш глупост, испашћеш несоздиљан!" Касније су наше службе утврдиле да овај функционер има честе контакте са припадницима британске обавештајне службе у Србији, а нарочито са њеним шефом Ентонијем Монктоном, који је чак једном приликом за њега рекао да су пријатељи.

Д.Т.

Ораховац и околина десет година после

БИЛО ЈЕ И ТЕЖЕ, ИЗДРЖАЋЕМО!

Живимо од сећања и чекамо да нам врате наше отете. - Нећемо оставити наше гробове

Ораховац, мала српска заједница у потпуном албанском окружењу девету годину живи у гету, у жицама, страху и неизвесности. Овде се време рачуна на пре и после доласка КФОР-а и мировних снага, на доба када су отимани људи и време кад су их у кавезима одвозили.

У лето 1998. године

Ораховац, Велику Хочу, Оптерушу, Ретимље...

И годину дана потом нови погром и нова етничка чишћења, најбруталнија убиства, паљевине, рушење светиња.

Но, жеља да се чува своје, да се издрже и највећи притисци надјачала је. Живе Ораховчани, и становници Велике Хоче и околних села, живот онакав какав се мора живети у овим смутним временима. Навикли су се да не смеју од свег срца да се радују,

једанаест векова чекао се долазак још једног превозног средства које ће допремити тело страдалника са почетка приче.

- То је Крста Стanoјeviћ, - рекоше нам мештани. - Девет пуних година се није знало ништа о њему од када је киднапован, и ево како се кући враћа. Јадни смо ти ми. Свакодневно стрепимо и дочекујемо неке ковчеге. У порти цркве лелеци родбине и пријатеља који присуствују

сахранама. Ту их у црквеном дворишту сахрањујемо. Ни гробље немамо. И мртве су нам отели. Не смејмо ван жица. Тешко је, али издржаћемо. Нећемо

Ораховац и околна места били су први на удару када је почeo терор над Србима и неалбанцима. Албански екстремисти киднаповали су са тог подручја 66, а убили 18 Срба. Много и за милионски град, а не за малени

навикли су да им је срећа сада само у сећању. Сада живе у испрекивању.

Тога дана у порти древне цркве старе преко

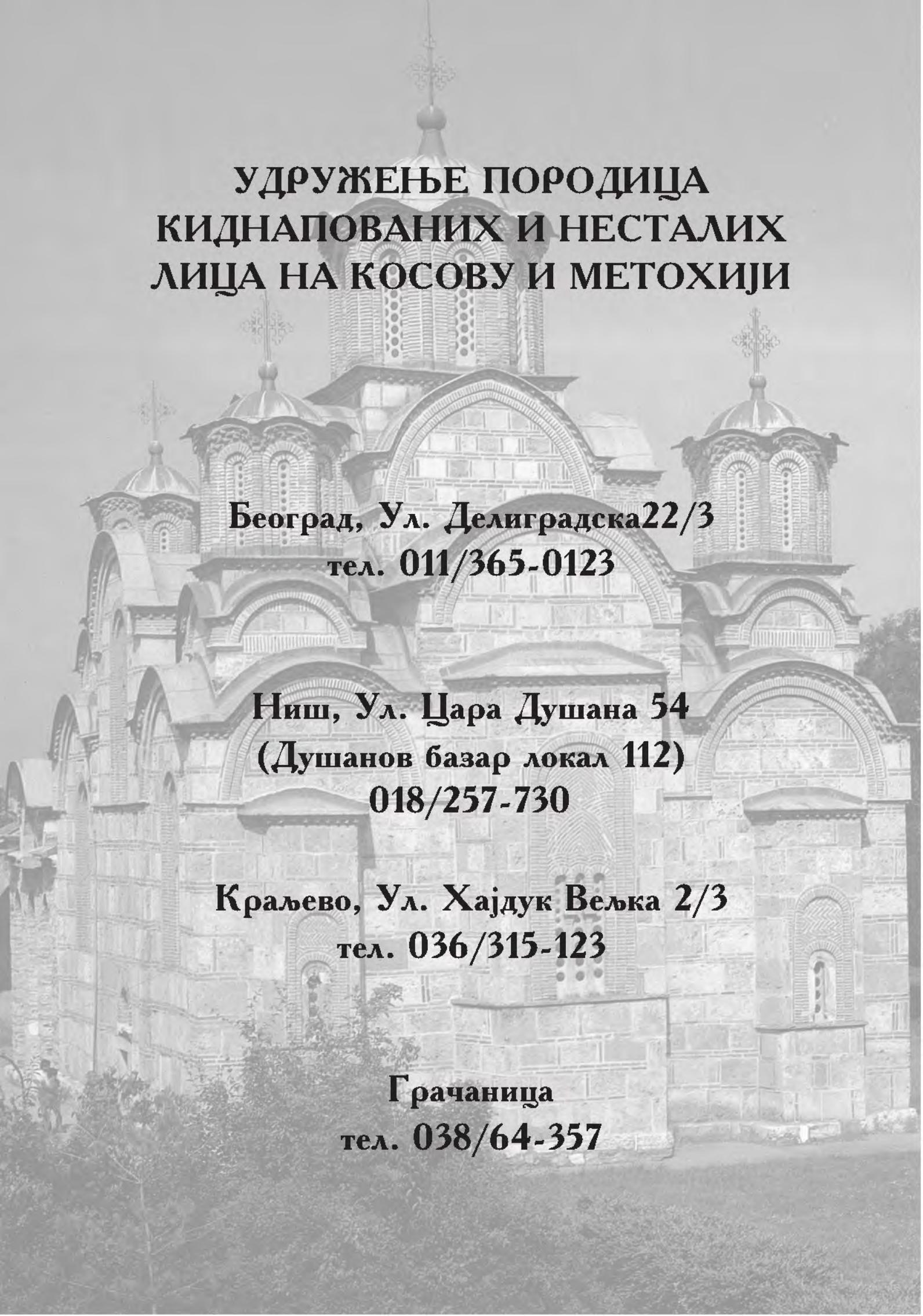
наше мртве да оставимо.

Остајемо овде - кажу Ораховчани. О.Р.

СРБЕ МАСАКРИРАЛИ У “КАСАРНИ 320”

Специјално тужилаштво за ратне злочине има доказе да су заробљени Срби с Косова убијани и да су им вађени органи у напуштеној “Касарни 320” у околини места Кукаш на северу Албаније! Ово стратиште за Србе налази се у близини “жути куће”, коју помиње у својој књизи и Карла дел Понте. Она је написала да је ОВК с Косова у Албанију пребацила 300 заробљених Срба. Најаче и најмлађе потом су пребацили у “жути кућу” у селу Рибе, у којој су им вадили органе, које су потом продавали!

Ј.Б.

УДРУЖЕЊЕ ПОРОДИЦА КИДНАПОВАНИХ И НЕСТАЛИХ ЛИЦА НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ

**Београд, Ул. Делиградска 22/3
тел. 011/365-0123**

**Ниш, Ул. Цара Душана 54
(Душанов базар локал 112)
018/257-730**

**Краљево, Ул. Хајдук Вељка 2/3
тел. 036/315-123**

**Грачаница
тел. 038/64-357**

